

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Coro Sister

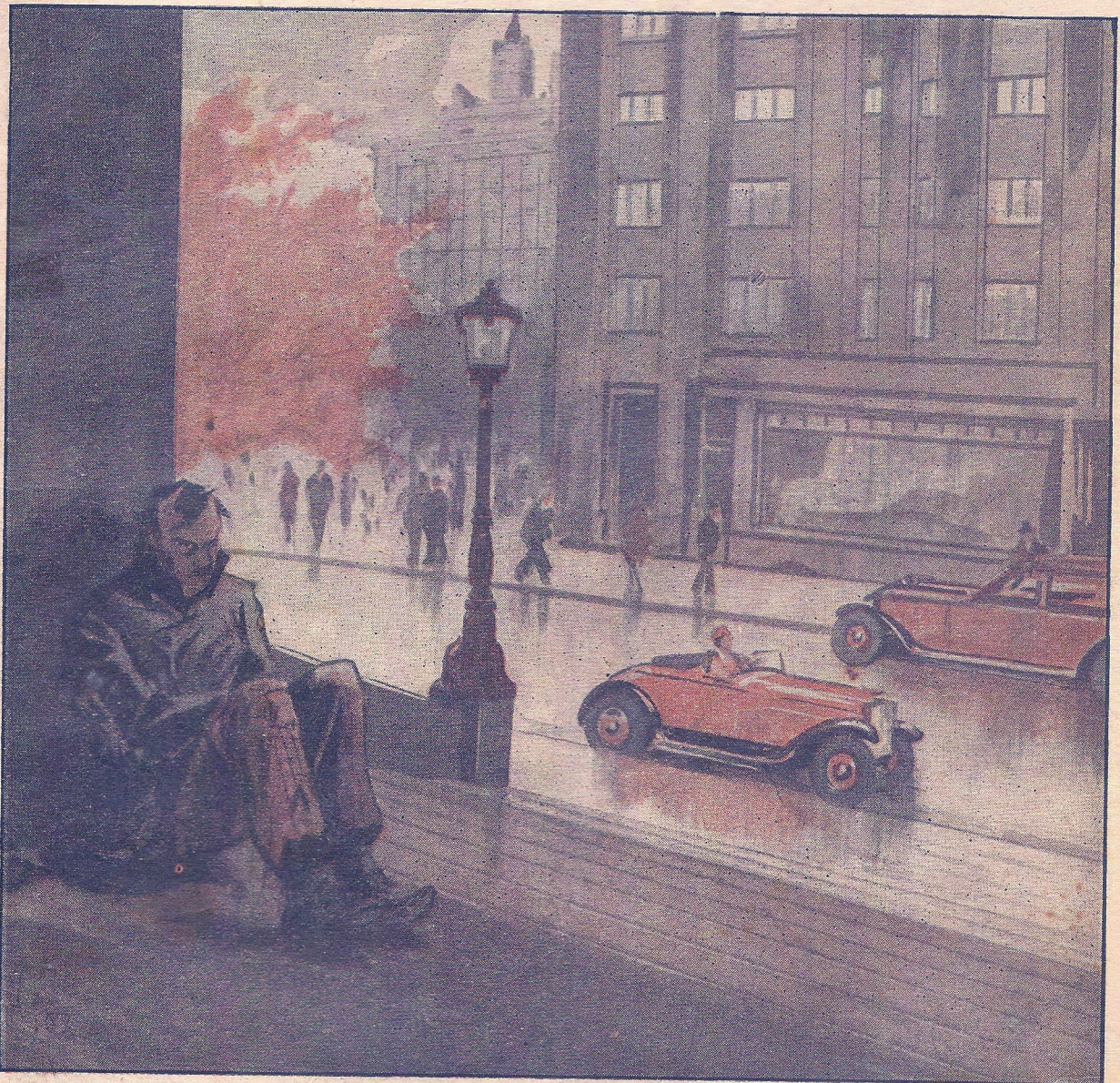
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 802

LIEFDE EN DRANK.

20 cent

Bij den ingang van het Museum zat een man haveloos gekleed en blootshoofds.

NIEUWE SERIE

LIEFDE EN DRANK

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE BEDELAAR.

Toen Raffles dien middag geheel alleen uitreed met den nieuwen, snellen tweezitter, had hij geen bepaald plan.

Hij had een afspraak gemaakt met Charles Brand, den trouwen deelgenoot zijner avonturen, die hem om drie uur zou opwachten in een kleinen winkel tegenover het Scheepvaartkundig museum, niet ver van de Twintigste straat gelegen.

Brand zou zich bezig gaan houden met den inkoop van eenige voorwerpen, die de beide vrienden noodzakelijk zouden moeten in bezit hebben bij den aanvang hunner reis naar het Noorden, die niet lang meer op zich zou laten wachten.

Vaarwel dan, New York, met zijn nachtlokalen, zijn overvulde straten, zijn donderend geraas in de spitsuren, het gedrang van duizenden in de stations van de Underground en ook zijn afschuwelijke, duistere misdaden, zijn bachanaliën, het wegsnijten van geld bij hoopen, en vlak daarnaast de afschuwelijkste armoede.

Dan zouden zij eindelijk gaan uitrusten in het hooge Noorden, alleen met de sneeuw, hun honden en hun geweer, en trachten te vergeten, wat deze onmetelijke stad aan ellende en misdaad in haar schoot bergt.

Insteede van haar clandestiene nachtlokalen met haar nagemaakte luxe en haar gesmokkelde drank, haar geverfde vrouwen en haar gevaarlijke mannelijke bezoekers — de uitgestrekte vlakten, beschenen door de zwakke Poolzon,

de eindeloze bosschen onder de sneeuw, de bevroren rivieren — de eenzaamheid!

Raffles had dit werk gaarne aan Brand overgelaten en aan James Henderson, den trouwen reus, die hem natuurlijk zouden vergezellen op dien tocht.

De ervaring immers van Brand was even groot als zijn eigen, en hij kon den aankoop van geweren, munitie, kaarten, een kompas en alles wat er verder noodig is voor zulk een tocht, met gerustheid aan hem overlaten.

Daarenboven had hij, zooals hem wel meer gebeurde, een onweerstandbare behoefte om alleen te zijn met zijn gedachten.

Zoo had hij dan zoo snel mogelijk de stad verlaten en eenige uren gereden langs den breeden weg, die over honderden kilometers afstand bijna evenwijdig loopt met de oevers van den Oceaan.

En hij kon zijn gedachten nu den vrijen teugel laten, want er was zeer weinig verkeer op den breeden, spiegelgladden weg, nu de herfst plotseling had ingezet met z'n buien en stormen, zijn hagelbuien en zijn donkere luchten.

Neen, uitlokkend was het weder allesbehalve, op dien dag in het laatst van September en de „Indiaansche zomer” waarop de Amerikanen zoo trotsch zijn, bracht zeker geen warmte meer.

Weder teruggekeerd in de stad, was al zijn aandacht noodig, om den fraaien wagen zonder kleerscheuren door het gewoel heen te loodsen.

Raffles zag dat hij meer dan tien minuten te vroeg was op de plaats van afspraak maar

hij had niet veel lust om verder te rijden.

Hij bracht dus zijn auto tot staan, recht tegenover den monumentalen ingang van het Museum.

De straat is hier niet al te breed en hij kon dus duidelijk alles zien wat er voorviel.

Ofschoon hij bijna den geheelen winkel kon overzien, stapte hij toch van den wagen en ging even binnen, om zich te overtuigen dat Brand er nog niet was.

Het was in deze zaak dat zij beiden een goeden sectant wilden koopen, benevens een van de laatste vindingen van Zeiss, een voortreffelijken veldkijker, die twaalf maal vergrootte.

Brand bleek er inderdaad nog niet aanwezig en hij liep dus weer terug naar zijn wagen, toen zijn blik viel op een man, die bij den ingang van het museum was gezeten.

Hij was haveloos gekleed en blootshoofds. Zijn hoed lag naast hem op een van de breede traptreden.

— Een zonderlinge plek! mompelde Raffles voor zich heen. Mij dunkt dat die bedelaar wel een voordeelig plaats had kunnen uitkiezen! Verbeeld hij zich soms, dat een Scheepvaartkundig Museum even druk bezocht wordt als een kerk, de beurs of een bioscoop?

Hij nam den man wat nauwkeuriger op.

Zelfs terwijl hij zat kon men zien dat hij tamelijk groot was en breed geschouderd. Wat hij droeg waren niet veel beter dan vodden, hij had zijn jaskraag opgeslagen want het was guur en zijn schoenen vertoonden groote gaten.

Hij zat daar maar rustig, bijna onbewegelijk, en alleen zijn zwarte, levendige oogen gingen in alle richtingen, maar schenen vooral de breede deur van het Museum in het oog te houden.

— Zonderling — het is alsof die man op iets wacht! mompelde Raffles weer. Hij moet toch kunnen begrijpen dat hier op een gewonen weekdag van 's morgens vroeg tot sluiting zeker geen dertig menschen komen — waarschijnlijk zelfs heel wat minder!

Raffles was juist tot deze slotsom gekomen, toen er een kleine auto voor het Museum stilstield, bestuurd door een keurig gekleede, naar hare bewegingen te oordeelen, nog jonge vrouw, die den motor afzette, den contactsleutel uit haar tasch nam, even een polshorloge leek te raadplegen en toen haastig, zonder op of om te zien, de treden beklom, die naar de breede toegangsdeur voerden.

— Een zonderlinge bedelaar! constateerde Raffles aanstonds. Die dame is blijkbaar rijk en hij neemt niet de minste notitie van haar! Hij heeft zelfs zijn hoed niet opgehouden — ik moet eens zien wat daar de oorzaak van is! Het

optreden van dien man is op zijn minst genomen zonderling. Trouwens — de komst van die vrouw is al even wonderlijk. Wat kan een mondaine New Yorksche in 's hemelsnaam te zoeken hebben in een zeevaartmuseum?

Raffles was achter het stuur gaan zitten, maar zoo, dat hij met zijn rug naar het groote gebouw gekeerd zat.

Hij haalde echter onmiddellijk een klein zakspiegeltje uit zijn zak en plaatste het zoo, dat hij daarin gemakkelijk den bedelaar kon waarnemen, zonder vrees behoeven te koesteren dat het opviel, want daartoe was het voorwerp te klein.

Integendeel — de bedelaar zou zeker gelooven, dat die heer, met den rug naar hem toegewend, niet de minste aandacht aan hem besteedde, maar voor tijdverdrijf keek naar de instrumentwinkel, waar de wagen voor stond.

Ternauwernood had Raffles zijn spiegelte goed opgesteld, of hij zag dat de bedelaar een kort oogenblik scherp naar hem keek, toen links en rechts tuurde, en vlug de hand ophief.

Onmiddellijk kwam er, ongeveer zestig meters verder, een gesloten auto in beweging, die daar had stil gestaan, en die nu langzaam wat naderbij kwam, tot voorbij de eerstvolgende dwarsstraat.

Dit alles was al heel gemakkelijk op te merken want de straat lag buiten het hoofdverkeer, en er passeerden slechts zelden voertuigen, terwijl ook het voetgangersverkeer niet noemenswaard was.

De dame kon ongeveer vijf minuten in het Museum zijn, toen er, blijkbaar van de zijde waar Raffles zijn auto had geplaatst, haastig een keurig gekleede, elegante, donkere man kwam aanloopen, blijkbaar nog jong, die de straat recht tegenover het Museum overstak.

Raffles kreeg hem in zijn spiegelte pas in het oog, toen hij al over de helft was en recht op de marmere trappen van het Museum toeliep.

— Aha — ik geloof dat ik de zaak begin te doorzien! mompelde Raffles voor zich heen. Een samenkomst van teederen aard, die blijkbaar geheim moet worden gehouden! Twee gelieven, die deze eenzame plek hebben uitgekozen, om hun hart jegens elkander uit te storten! Maar wat drommel — wat is dan de rol van dien bedelaar? Is hij wellicht een werktuig van een jaloersch echtgenoot? Is hij het misschien zelf? Maar dan die auto? Waarom wenkte hij die om naderbij te komen?

Raffles had nog geen goed antwoord op deze vragen, toen de jonge man de trappen van het Museum reeds opwipte.

Ook van hem nam de bedelaar niet de minste notitie.

De elegante heer was hem al voorbij, en zou juist de openstaande deur binnen gaan, toen hij zich bedacht, zijn hand in zijn zak stak, een geldstuk uit zijn portemonnaie nam en dit in den hoed wierp van den armen drommel, die niet op of om keek, alsof zijn fierheid het hem verbood die gift op te merken.

— Aha! Niet gewend om foien te geven — maar denkt in dit speciale geval dat een weinig menschlievendheid hem misschien geluk zal aanbrengen. Zekere gevoelens komen in den mensch pas goed naar buiten, als hij meent te mogen gelooven dat zij hem eenig voordeel kunnen aanbrengen! Nu — de twee zijn nu wel bij elkander, mogen we aannemen! Want dat elegante heerschap heeft naar haar auto gekeken en het voertuig stellig herkend, want dadelijk daarna verhaastte hij zijn schreden. De liefde heeft dit goede, dat zij den mensch tot actieve haast schijnt te prikkelen. Wat doet nu onze bedelaar? Zou hij nu pas inzien, dat dit wachten hem toch niets kan opleveren?

De man was opgestaan, keek nogmaals scherp naar den hem toegekeerden rug, scheen een oogenblik te aarzelen, daalde toen de trappen af, keek eerst nog eens links en rechts en slenterde toen schijnbaar onverschillig in de richting van de gesloten auto.

Raffles behoefde zich maar heel weinig om te wenden, om te kunnen zien hoe daarbinnen de chauffeur driftig naar den man wenkte.

Het schijnt dat hij hem wil laten terugkeeren! mompelde Raffles. Wat beteekent dit alles toch? De man heeft het gebaar niet gezien of hij stoort er zich niet aan!

Op dat oogenblik had de bedelaar de auto bereikt, het van de straat afgewende portier ging op een kier open en een man die daar binnen zat, scheen driftige woorden te zeggen tot den haveloozen kerel, die een ontkennend gebaar maakte, en toen op zijn beurt met drukke gebaren, maar toch zeker wel heel zacht begon te spreken.

Men moest hem in de auto echter hebben overtuigd, dat hij zijn plaats weer moest innemen, ten minste na nauwelijks een halve minuut, slenterde de kerel weer terug met zijn handen in zijn zakken.

Maar hij had nog geen tien passen gedaan of de jonge vrouw van zoeven en de elegante man verschenen boven aan de trap, die zij haastig afdaalden, om op het wachtende autotje toe te loopen.

Het volgende geschiedde zeer snel:

De bedelaar had hen nauwelijks gezien, of hij verhaastte dadelijk zijn schreden. Indien hij echter iets had willen zeggen tot het paar, dan moest hij wel inzien dat hij te laat zou

komen, want reeds had de jongeman het portier geopend, de jonge vrouw stapte in en hij zat al naast haar, om nu zelf den wagen te besturen.

Raffles kon het zachte gebrom van den motor hooren.

De kleine auto zou zich zeker juist in beweging hebben gezet en de bedelaar moest inzien dat hij heel hard zou moeten hollen om hem nog in te halen.

Om de een of andere reden moest hem dat niet wenschelijk voorkomen, tenminste hij stond eensklaps stil, keerde zich om en begon zoo hard hij maar kon de gesloten auto tegemoet te loopen, die hem op een afstand van vijf meter ongeveer gevolgd was.

Daarbinnen was het portier alweer geopend, en het werd met een kwaden slag dichtgetrokken, zoodra de havelooze man binnen was gesprongen.

— Hoe langer hoe verdachter! bromde Raffles met gefronste wenkbrauwen. Daar moet ik het mijne van hebben! Die hebben iets in den zin — wat niet veel goeds beduidt voor die twee of ik moet me al heel erg vergissen!

Nu verkeerde Raffles, bij het opvatten van dat voornemen om hen te volgen al dadelijk in een ongunstige positie, want zijn auto stond toevallig met den kop in de richting, vanwaar de kleine auto van de mooie vrouw zoowel als de gesloten wagen waren gekomen.

Hij was dus genoodzaakt zijn tweezitter te laten keeren, en tot tweemaal toe moest hij voor- en achteruit gaan want de rijweg was smal, en zijn wagen had een langen wielbasis, en kon onmogelijk in een enkelen draai keeren.

Hoe vlug en handig hij ook manoeuvreerde, het kostte hem een kostbare tien seconden, en toen de voorwielen eindelijk in de goede richting wezen zag hij nog maar juist de gesloten auto, die in groote vaart een hoek omsloeg.

De tweezitter sprong als het ware vooruit, en Raffles had de voldoening, toen hij op zijn beurt den hoek met een onberispelijken draai nam, allebei de wagens, die hij volgde op eenigen afstand voor zich uit te zien.

Een minuut of vijf ging alles goed, en hij verloor ze niet uit het oog. Totdat het noodlot zich deed gelden in den vorm van een onverbiddelijken verkeersagent, die juist het stopsein gaf, toen de vrachtauto, die voor Raffles was komen rijden, het kruispunt wilde passeeren.

Raffles trachtte om het gevaarte heen te zien, dat hoog en breed geladen was, maar dat was hem niet mogelijk.

Ongeduldig stapte hij even uit, zonder het stuurwiel los te laten, en nu zag hij den gesloten

wagen, die een groene kleur had, heel aan het einde van de kaarsrechte straat, en vlak daarvoor het elegante wagentje van de mooie museumbezoekster.

Het leek wel een eindeloze reeks, die uit de breede dwarsstraat kwam opdagen, meerendeels auto's, en de agent scheen niet van plan te zijn den weg weer vrij te geven.

Eindelijk kon hij doorrijden. Raffles vreesde reeds dat zijn moeite wel vruchteloos zou zijn geweest, toen hij zoowat twee blokken verder de gesloten auto meende te zien, die stilstond terzijde van het trottoir.

Van den kleinen tweezitter zag hij eerst niets, totdat hij een weinig meer naar 't midden van de straat reed, en toen zag hij ze zoowat twintig stappen voor den gesloten wagen eveneens stilstaan, voor wat er in de verte uitzag als een tweederangs restaurant.

— Een zonderlinge gelegenheid voor twee zulke elegante en blijkbaar rijke lieden! dacht Raffles nog en het volgende oogenblik namen zijn gedachten een geheel andere richting, want eensklaps ving zijn oor een wild geschreeuw op, gemengd met kreten van schrik en woede, de gesloten wagen kwam in beweging, en hij zag voor een heel kort oogenblik den bedelaar als een haas over den rijweg snellen, en op de treeplank springen van het groene voertuig, dat het volgende oogenblik in een razende vaart voortstootte en uit het gezicht verdween.

Een oogenblik dacht Raffles erover de achtervolging voort te zetten, maar hij zag onmiddellijk het nuttelooze van die poging in.

Het verkeer was hier niet alleen zeer druk, maar men was hier vlak bij East River, en de gesloten wagen kon al hoog en breed over een der vijf of zes bruggen zijn gesneld, midden tusschen honderden andere voertuigen in, alvorens hij zelfs het einde van de straat nog maar had bereikt.

Hij bereikte het restaurant, toen daarvoor al een groot gedrang was van nieuwsgierigen, waardoor twee stoere agenten zich met moeite een weg baanden.

Hij zelf riep boven het getier uit tot een van de mannen in uniform:

— Ik geloof dat ik inlichtingen kan geven, agent!

De agent wendde onmiddellijk het hoofd om, dwalde ruw een paar opdringende lieden terzijde en wenkte Raffles om naderbij te komen.

Zij traden binnen en met de grootste moeite slaagden de agenten, door eenige verschrikte kellners geholpen, erin om de deur te sluiten.

Het was trouwens nog vol genoeg in de vestibule van ontstelde gasten, die uit de zaal

waren komen toelopen.

Midden op den vloer lag een man voorover, alsof hij gekruisigd was.

Raffles behoefde zijn gelaat niet eens te zien, om hem te herkennen aan de keurig gesneden, koffiebruinen overjas.

Die jas vertoonde juist tusschen de schouderbladen een donkere plek, die hoe langer hoe grooter werd.

Een doodsbleeke oberkellner, die bijna zijn zinnen scheen kwijt te zijn, zei stotterend tot een der agenten, die zijn opschrijfboekje reeds te voorschijn had gehaald met het gewoontegenaar van den man der wet:

— Er was geen oog op te houden, agent! Ze waren juist binnen, die heer met zijn dame, ik stond achter de glazen zaal deur te kijken — de kerel komt van de straat, hij doet maar een stap over den drempel en schiet — en deze hier geeft niet eens een kik, maar laat zijn dane met een rustig gebaar los, wankelt zoo'n beetje voor- en achterover — gaat op zijn knieën liggen alsof hij wil gaan bidden — en dan valt hij ineens als een blok neer — en het was nog zoover niet of de kerel was alweer verdwenen.

— Is hier een dokter? riep de agent, opziende van zijn boekje.

Dadelijk trad uit den kring van cafébezoekers een nog jonge man te voorschijn, die een beetje kleurde toen hij zeide:

— Ik praktizeer nog wel niet, maar ik heb mijn graad! Kan ik u helpen?

— Ik ben geneesheer! zeide Raffles glimlachend. Mijn naam is Prevers. Ik kom uit Chicago. Ik geloof dat we hem niet eens behoeven om te wentelen, om te zien dat hier geen menschelijke hulp meer kan baten. Het schot is zonder eenigen twijfel recht door het hart gegaan.

De agent, die den naam dadelijk had genoteerd, vroeg nu:

— Waar is de dame gebleven die bij hem was?

— Die is in zwijm gevallen — ze ligt in de loge van den gérant op de sofa. Mevrouw is bij haar!

— Maar we moeten hem omkeeren, drong de agent aan. We moeten zijn portefeuille hebben. Weet u zeker dat hij dood is, dokter Prevers?

— Volkomen zeker! Laten wij hem dan maar omdraaien, maar niet meer dan noodig is om zijn portefeuille te grijpen.

De doode werd een weinig omgewenteld, en men hoorde iets hard op den marmeren vloer tikken.

Het was de geblindeerde kogel, die voor uit het lichaam viel.

De agent raapte hem dadelijk op, wikkelde

hem in een stukje papier van zijn opschrijfboekje en bergde hem zorgvuldig weg.

Toen knoopte hij het colbert open, stak zijn hand in de rechter binnenzak, en vond na eenig tasten de portefeuille, die hij haastig doorbladerde en toen eveneens bij zich stak.

— Heb ik u hooren zeggen, dat u misschien inlichtingen kon geven, dokter Prevers —

— Ja, vriend. Ik hoop dat ze van waarde zullen zijn — ofschoon ik vrees dat de afstand toch wel wat te ver was om duidelijk gezichten te onderscheiden.

En Raffles deelde alles mede, wat hij een half uur tevoren ongeveer zich had zien afspelen op en voor de trappen van het Museum.

Hij moest zijn adres opgeven, een Inspecteur werd opgebeld, en toen kon Raffles gaan. Ook de jeugdige geneesheer had moeten constateren, dat de dood onmiddellijk was ingetreden en wijdde nu zijn zorgen aan de jonge

vrouw in de loge.

Ofschoon hij niet wist, hoe hij anders had moeten handelen, zocht Raffles zijn wagen weer op en reed langzaam weer terug naar de plek die hij met Brand had afgesproken.

Bij de volgende dwarsstraat gaf de verkeersagent hem een wenk.

Hij was toevallig de eerste van de file. Vlak langs hem heen trokken in snelle vaart de auto's die uit de dwarsstraat kwamen.

Raffles keek er aanvankelijk gedachtenloos naar, totdat hij eensklaps overeind schokte.

Daareven was hem een kleine, elegante tweezitter voorbijgereden.

Achter het stuurwiel zat een donkere, zeer elegante en blijkbaar nog jonge man, gekleed in een chique gesneden, koffiebruine overjas.

Naast hem zat een mooie, duur gekleede vrouw, met haar lachende oogen in de zijne!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK II.

WAT WAS HET ?

Raffles bracht, zich niet storend aan het woedend wuiven van den verkeersagent, zijn wagen onmiddellijk in beweging, en begon die geheimzinnige tweezitter te volgen.

Hij had een glimp opgevangen van het gelaat van de vrouw en hij twijfelde er geen oogenblik aan — het was de dame van het Museum.

Wat den bestuurder van haar auto betreft — het kon niet anders — of dat moest de jongeman zijn, die haar daar had ontmoet.

Maar dan . . . ?

Raffles ging alle mogelijkheden na, voor zoover dat zonder gevaar kon geschieden, want het was overal druk in deze straten.

Hij bleef den kleinen tweezitter getrouw volgen, totdat, tien minuten later ongeveer, de heer in de bruine demi het voertuigje tot staan bracht voor den ingang van een restaurant — maar dit was er een van de bovenste plank, in een der hoofdstraten, en dat Raffles wel kende.

Hij gaf het tweetal den tijd om hier binnen te gaan, en betrad onmiddellijk een publieke telefooncel, waar hij zich liet verbinden met den winkel waar Brand hem zou wachten.

Het toeval wilde dat Brand juist enkele seconden tevoren was gekomen, en dus nu zelf aan het toestel trad.

— Brand, er is iets heel merkwaardigs gebeurd, en ik vrees dat ik het vanmiddag wel zonder je gezelschap zal moeten stellen. Dokter Prevers zal je echter graag verwachten in de eetzaal van het Carlton Hotel. Laten we zeggen, om zes uur.

— Toch niets ernstigs ? vroeg de stem aan het toestel.

— Voor mij niet — voor twee anderen — misschien wel vier — van het grootste gewicht ! Er is zoeven een man doodgeschoten, als het ware onder mijn oogen. Ik kan je alles onmogelijk zoo vlug uitleggen. Ik moet een heer in een bruine overjas in het oog houden — alleen maar om te weten wie hij is ! Om zes uur dus, in Carlton !

Raffles trad weer naar buiten, parkeerde zijn auto, en trad het restaurant binnen.

Het was toen omstreeks vier uur.

Hij zag het paar dadelijk zitten in de launge van het hotel, in een stil hoekje en bezig met theedrinken.

Het was volkomen duidelijk dat zij zich niet het minste gevaar bewust waren, want zij zaten zorgeloos met elkander te babbelen.

Raffles nam hen beiden scherp op, half verscholen achter een van de zware, vergulde pilaren die het plafond van de groote zaal droegen, en binnen weinige seconden wist hij met volkomen zekerheid, dat dit het tweetal was, dat hij op de trappen van het Museum had gezien.

Niet alleen stemde de kleederen volkomen overeen, maar bij het oversteken van de straat had de elegante jongeman voorzichtig links en rechts gekeken, en hij was toen nog zoo dichtbij geweest, dat Raffles hem onmiddellijk herkende.

Hij was knap, heel donker, maar er lag iets op zijn gelaat, dat Raffles maar ten halve beviel.

Hij vroeg zich af, waar hij die zwarte oogen, dien rechten, wat al te dikken neus en dien zinnelijken mond vroeger had gezien, maar hij slaagde er niet in dit vast te stellen, al deed hij er nog zoo zijn best toe.

Het moest dus wel heel lang geleden zijn — als hij zich tenminste niet vergiste.

Wat de vrouw betreft — van wat dichterbij gezien was zij eigenlijk geen dame in de ware beteekenis van het woord — wel waren haar kleederen zeer duur, maar zij wist ze niet te dragen met de aangeboren elegance, van de echte vrouw van de wereld, en haar gelaat was voor een dame wel wat al te zeer opgemaakt.

Eén ding merkte Raffles al heel spoedig — de man moest bekend zijn in dit hotel want de kellner, die hem iets kwam brengen, ging op vrij vertrouwelijken voet met hem om, en hij op zijn beurt behandelde den man familiair

Ook zag hij de vrouw een paar woorden met hem wisselen.

Raffles bleef nog een minuut of tien rondloopen, telkens op zijn horloge kijkend, alsof hij iemand verwachtte, en verliet daarop de launge weder, wel begrijpend dat hij hier zijn tijd zou verbeuzelen.

Maar in de vestibule ving hij een knoopjongen op, die juist als een eekhoorn de trap wilde opsnellen, hield hen bij een arm vast en vroeg zacht :

— Al lang hier, jongen ?

— Bijna twee jaar, mijnheer ! antwoordde de knaap trotsch. Begonnen als spoeler, mijnheer !

— Dan heb jij prachtige vorderingen gemaakt. Je kent zeker wel veel van de stamgasten ?

— Allemaal mijnheer !

— Prachtig ! Kijk jij dan eens even in de

launge en vertel mij eens wie die heer is, daar aan het tweede tafeltje van het raam af, naast den radiator, met die mooie dame bij zich.

De jongen moest zich op zijn teenen uitrekken om over het matglas van de deur te kunnen zien, en hij wendde zich bijna onmiddellijk weer om en zei toen met eenige verbazing:

— Die? Maar die kent iedereen! Dat is immers Davy Andropoulos!

— Ik hoef niet te vragen of het een Griek is? vroeg Raffles glimlachend, tegelijkertijd een dollar te voorschijn halend.

— Ken u aan den naam wel zien, mijnheer! zei de knoopenjongen lachend. Moet u hen spreken?

— Het heeft geen haast! Zeg me alleen nog maar wat het beroep van dien mijnheer is.

Een oogenblik lichtte er argwaan in de oogen van den jongen, maar een blik op het zilverstuk scheen hem over alle bezwaren heen te helpen.

Hij nam den vrager eens heel scherp op met zijn pientere oogen en zei toen:

— Hij heeft geen eigenlijk beroep, mijnheer. Hij is erg rijk — hij renteniert, moet U weten.

Raffles zag aan het gezicht van den jongen dat hij loog, of althans de waarheid verzweg, dat hij het heel goed wist wat die man was en deed, maar het niet wilde zeggen. En het waarschijnlijk uit vrees niet wilde zeggen, want hij wierp telkens schichtige blikken naar de deur van de launge, en keek dan weer achter zich, als iemand die bevreesd is, dat onbevoegden zullen hooren wat hij zegt.

Hij hield zich echter alsof het antwoord hem volkomen tevreden had gesteld, klopte den jongen op den schouder en zeide:

— Dat is in ieder geval een mooi vak! Heeft hij die dame wel meer bij zich?

— Zwarte Mary? O ja, vaak!

— Nu — ik dank je wel, jongen — jij zult het nog ver brengen, daar ben ik zeker van! Eerst spoeljongen, dan chasseur, later piccolo en misschien tenslotte wel oberkellner, of zelfs gérant! Ik weet zeker dat jij je maarschalkstaf in je ransel hebt.

Het was duidelijk dat de jongen dit maar ten halve begreep, en waarschijnlijk heelemaal niet, maar hij vatte het als een compliment op en stak met een grijnzend gelaat zijn fooi op, om dadelijk, vlug als een eekhoorn, de trap op te stormen, toen er maar een puntje van den neus van den oberkellner zichtbaar was — van den man wiens plaats hij zeker later zou innemen.

Raffles bleef nog een oogenblik in gedachten staan, raadpleegde zijn horloge, wierp in het langsgaan nog een vluchtigen blik over het matglazen onderstuk, van de laungedeur, en verliet toen het restaurant weer.

Hij liep langzaam naar de parkeerplaats toe, want hij had nog ruimschoots den tijd, en dacht over het gebeurde na.

Het toeval had hem iets doen ontdekken, daar op dien drukken hoek, waar de verkeers-agent hem genoodzaakt had om te stoppen, dat aan alle andere inwoners van New York voorloopig stellig nog onbekend was. Er was een moord gepleegd — en naar alle waarschijnlijkheid op den verkeerde. Want hij kon er geen oogenblik aan twifelen — de man en de vrouw die daar in de launge zaten, opgewekt pratend, de Griek Andropoulos, en Zwarte Mary, waren dezelfden, die elkander in het Museum hadden ontmoet en op wie de zoogenaamde bedelaar had zitten wachten.

Die andere man had zijn rampzaligen dood slechts te wijten aan een verraderlijk kleedingstuk, dat in kleur en snit zeer veel geleek op dat, wat daar nu aan een haak in het dure restaurant hing, want Raffles zelf had immers over het lijk heengebogen staande niet anders gedacht, of het was de man, dien hij het Museum had zien in- en uitgaan.

Hij had zelfs zijn getuigenis afgelegd, in de stellige overtuiging, dat de man die daar voorover op den steenen vloer lag het slachtoffer was van den bedelaar.

Het kon niet anders, of er moest onderweg iets noodlottigs gebeurd zijn, dat den ongelukkige zoo fataal aan zijn einde had doen komen.

Waarschijnlijk was een auto van juist hetzelfde merk en hetzelfde model bij een verkeersopstopping tusschen de file terecht gekomen, en de man aan het stuurwiel was donker en groot, droeg een bruine overjas en had een knappe vrouw naast zich.

Indien de moordenaar hem slechts even in het gelaat had kunnen zien, dan zou hij zelf zijn vergissing wel hebben bemerkt — maar het lot had nu eenmaal gewild dat het paartje snel was uitgestapt, het restaurant was binnengegaan, en dat de bedelaar niet eens den tijd had genomen zich nader te overtuigen of hij den goede voor had, maar hem dadelijk met een kogel in den rug had geveld.

Maar nu het motief? Waardoor had Andropoulos zich de wraakzucht op den hals gehaald van een geheele bende, of van minstens drie of vier mannen — want zooveel hadden er wel in de gesloten auto gezeten, die den bedelaar naar de plek van den moord had overgebracht?

Wellicht was het de moeite waard om dit eens te onderzoeken!

En dan was Raffles er ook zeer benieuwd naar, hoe deze zaak nu zou eindigen, voor zoover het de onderzoekingen van de politie betrof, die noodzakelijkerwijs van den aanvang

af, het verkeerde spoor moest volgen.

Dan bedacht Raffles dat hij zelf nog wel bij de zaak betrokken zou worden, hij had nu eenmaal den naam van Dokter Prevers aangenomen en was nu wel verplicht, althans gedurende eenige dagen die titel en die naam te behouden, en daarmee uitgerust zijn intrek te nemen in een der hotels. Het spreekt vanzelf dat Raffles maar niet den eersten den besten naam had genoemd, maar in het bezit was van papieren, welke dien naam vermeldden.

Later, als die zaak hem te ingewikkeld werd, of te lang duurde, zou hij eenvoudig vertrekken, en het aan de Justitie overlaten dit raadsel op te lossen, indien hij daarin tenminste zelf niet had kunnen slagen.

Hij had nu de parkeerplaats bereikt, vond zijn auto terug, gaf den bewaker een fooi, en reed weg.

Nauwkeurig op het afgesproken tijdstip liet hij zijn wagen stilhouden voor Carlton Hotel.

En hoezeer Brand een man was van de klok, bleek ook nu weer, want hij kwam juist van de andere zijde aanloopen, herkende dadelijk den wagen en stapte op Raffles toe. Hij wierp een onderzoekenden blik op het scherpe geteekend gelaat en meende iets in de groote, grijze oogen te zien, dat spanning beloofde!

— Iets bijzonders gebeurd? vroeg hij zacht.

— Ja — iets zeer merkwaardigs en noodlottigs! Ik zal even mijn auto in de garage hiernaast brengen. Wij kunnen dan rustig praten. Heb je instrumenten gekocht —

— Alleen wat ik op mijn eigen verantwoording durfde uitkiezen.

— Nu — er is geen haast mee — wij kunnen dat later nog doen. Ik denk dat er nu eerst heel ander, en vrij wat moeilijker werk voor ons te doen staat. Kies vast een goed plaatsje uit in een stil hoekje, en sta mij toe dat ik me even aan je voorstel als dokter Prevers uit Chicago.

En voor de verblufte Brand nog iets had kunnen zeggen, had Raffles de auto al weer in beweging gebracht en reed achteruit, met groote behendigheid de garage binnen, waar hij zijn regu in ontvangst nam, en zich daarop naar de ruime eetzaal spoedde van het Carlton Hotel, die slechts voor de helft gevuld was, wegens het vroege uur.

Brand bleek reeds een uitstekend plaatsje te hebben uitgezocht, op de kleine verhooging dicht bij het raam, waar nog niemand anders zat, en Raffles ging er aanstonds heen, stelde in een oogwenk een goed menu samen, met de onfeilbare zekerheid van den man, die zulke zaken gewend is, en deelde Brand daarop zoo vlug en duidelijk mede wat er gebeurd was, dat hij zijn verhaal reeds beëindigd had, toen

de kellner terugkeerde met de hors d'oeuvre.

Toen de man zich weer verwijderd had zeide Brand:

— Dat is een zeer vreemde zaak! Ik behoef je natuurlijk niet te vragen of er van jouw kant een vergissing in het spel kan zijn?

— Dat is uitgesloten!

— Wie is die Andropoulos eigenlijk?

— Daaromtrent liet de knoopenjongen zich niet uit! Volgens hem zou hij er geen vast beroep op na houden — maar ik geloof integendeel dat het een heel nauwkeurig omschreven beroep is, dat die jongen alleen maar niet wilde verklappen, uit vrees voor de gevolgen! Het is zonderling — ik kan mij maar niet herinneren, en dat bij hooge uitzondering, waar ik het gezicht van dien man vroeger heb gezien! Mij dunkt dat hij naar de veertig loopt — het kan dus wel tien en meer jaren geleden zijn! En het moet ook maar heel kort zijn geweest —

Raffles bleef in diepe gedachten zitten, maar eensklaps verhelderde zijn gelaat hij zei op zachten, maar opgewekten toon:

— Ik ben blij dat ik het gevonden heb! Niets is mij onaangenamer dan de gedachte dat mijn geheugen mij zou kunnen begeven! Ik heb hem gezien, Brand — aan de Somme, tijdens den oorlog.

— Dien Griek? Vocht hij dan mee?

— Vechten kan men het eigenlijk niet noemen — men zeide mij later dat hij zich had laten neutraliseeren als Franschman, en in die hoedanigheid ook dienst had genomen — in de achterhoede evenwel — ik meen bij de administratie, of wel bij een wapen, dat nooit in het vuur werd gezonden! Er was toen iets heel vreemds met dien man. Hij werd er geloof ik van beschuldigd, vervalschingen op uitgebreide schaal te hebben bedreven; door hooge protectie is hij toen den dans ontsprongen, maar hij werd dien ochtend gevangelijk door ons cantonnement gevoerd. De auto die hem overbracht stond voor een oogenblik stil voor een herberg, om den begeleiders gelegenheid te geven den inwendigen mensch te versterken. Zij schenen daarbij genoeg te hebben aan een glas landwijn. Ik kwam er langs met mijn compagnie, en zag een man zitten, bleek en terneer geslagen.

— Maar dat kan ternauwernood een paar seconden hebben geduurd — zeide Brand verwonderd.

Raffles knikte tevreden en zijn oogen glansden, toen hij zei:

— Op zijn hoogst een paar seconden! Ik ben oprecht verheugd, dat ik nu weet wie hij is!

— Nu dan behoef je je waarlijk over je

geheugen nog niet te klagen! zeide Brand vol bewondering. Was de naam dezelfde?

— Dat weet ik niet — dien heb ik zelfs niet gehoord — maar de man is dezelfde, daar durf ik een eed op doen! Ouder geworden natuurlijk — maar hetzelfde leelijke licht in de oogen, dezelfde sensuele mond, dezelfde bleeke, geelachtige gelaatskleur. Ik werd des tijds spoedig genoeg onderricht omtrent hetgeen men hem ten laste legde, maar niemand noemde toen den naam. Waarschijnlijk was hij voor mijn Fransche wapenbroeders te moeilijk om uit te spreken. Zij duidden hem eenvoudig aan als „die vervloekte Griek”.

Brand wilde een opmerking maken, toen er beneden in de zaal een kellner voorbijliep, met een stapeltje avondbladen onder den arm, die hij naar de leestafel wilde brengen.

Raffles had hem onmiddellijk gezien en wenkte hem.

De man scheen weinig geneigd een van de bladen af te staan, maar een zilverstukje deed zijn werk en een oogenblik later vlogen de blikken van Raffles vlug langs de kolommen van de „Evening Sun”, totdat zij gevestigd bleven op een kort bericht, voorzien van drie van die schreeuwende kopjes, waarvan de Amerikanen nog steeds het geheim schijnen te bezitten.

Hij las het vlug door, en toen hij het blad uit de hand liet zakken, hoorde Brand hem half binnensmonds mompelen:

— O, die ongelukkige vrouw!

— Wat is er? Wat bedoel je? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik bedoel dat het toeval hier al op een heel noodlottige wijze is te werk gegaan,

Brand! antwoordde Raffles ernstig. Ik sprak je van de metgezellin van den eleganten heer in het bruin — nietwaar? Welnu — zij was niet zijn vrouw — zij was de vrouw van een ander! Een bekende en een gevreesde naam in New York, Harold Bishop! Hij meende dat zijn vrouw naar haar zuster op het land was gegaan, vanmorgen! Zij was echter in gezelschap van Bernard Doherty, haar vriend!

— De man die werd neergeschoten?

— Dezelfde! Het arme schepsel is bijna krankzinnig van smart — en van schaamte! De namen zijn onmiddellijk prijsgegeven aan het wild gedierte, dat hier Pers heet! Zie maar eens die veelbetekenende opschriften. Het is walgelijk!

— Maar dat kan voor Bishop zeer gevaarlijk worden! zeide Brand verschrikt.

— Inderdaad, Brand. Wie tusschen de regels weet te lezen kan in dit korte bericht reeds een aanwijzing vinden, dat „men den dader of althans den opdrachtgever tot deze misdaad wel niet ver zal behoeven te zoeken.”

— Verdacht Bishop zijn vrouw?

— Tenminste — dit blad zegt het!

— En hij zou zoo laag zijn geweest een gehuurde moordenaar in den arm te nemen, om zijn beleedigde eer als echtgenoot te wreken? Dat is bijna ondenkbaar.

— Brand, onthoud nu toch dat er voor de politie volstrekt niets ondenkbaar is. Wanneer die zich eenmaal als een bullhond in een of andere opvatting heeft vastgebeten, dan krijgt men de tanden niet zoo gemakkelijk meer los.

— Maar je dienaar zal het dan toch probeeren! Laten wij ons haasten met ons maal — ik wilde het liefst dadelijk aan het werk gaan!

DUBEC.

Geen ander merk telt zoveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK III.

DE ONDERWERELD VAN NEW YORK.

Raffles sprak niet veel tijdens den maaltijd, en Brand zag heel goed aan het afwezige van zijn blik, hij hoorde het uit zijn korte antwoorden, dat Raffles reeds al zijn denkvermogens toespitste en ze concentreerde op de zaak, die nu al zijn belangstelling had. De perziken van het dessert stonden reeds voor hen, toen Raffles zeide, als vervolg op een onuitgesproken gedachte:

— Het is duidelijk dat die Andropoulos persoonlijke vijanden had. Het is even duidelijk dat wij die alleen maar kunnen zoeken in de kringen, waartoe dit heerschap zelf behoort — in die van de misdaad! Degenen die de wet aan hun zijde hebben, kiezen niet zulke paardenmiddelen om wraak te nemen op een misdadiger — zij geven hem eenvoudig bij de politie aan! En dan die heele comédie van den bedelaar. Het is zoo helder als de dag dat die man zich vermomd had, en geen echte bedelaar was. De Griek moest hem dus kennen, anders had hij die voorzorgsmaatregel niet behoeven te nemen.

— Dat alles komt ook mij zeer waarschijnlijk voor.

— Verder weten we, dat die nagemaakte bedelaar niet in de eerste plaats voor zichzelf handelde, maar wel in opdracht van derden. Dit maakt juist de zaak wat ingewikkelder, want meestal plegen de heeren misdadigers allerlei geschillen onder elkander en persoonlijk uit te vechten, zonder trucjes toe te passen als vermommingen enzoovoort. We zouden hieruit dus moeten afleiden, dat de moordenaar allerlei redenen had om onbekend te blijven.

— Dat zou dan weer wijzen in de richting van de „upper hundred”, meende Brand met een glimlach.

— Misschien! antwoordde Raffles peinzend. En dan denk ik ook aan die ongelukkige vrouw, Mevrouw Bishop, wier naam nu door het slijk wordt gesleurd, terwijl ze tegelijk door een noodlottig toeval haar hartevriend verloor. En ik zie de politie al doorhollen op het verkeerde spoor! Willen wij wedden, Brand, dat Bishop morgen zoo al niet dadelijk gearresteerd, dan toch heel streng ondervraagd wordt?

— Ik neem de weddenschap niet aan — je zou ze hoogstwaarschijnlijk winnen! Ik denk dat Bishop al een heel goed alibi te berde moet kunnen brengen, als hij den dans wil ontspringen.

— O, maar dat zal hij zeker hebben! Het is een werkdag, hij zal natuurlijk den geheelen

middag op zijn kantoor in de stad hebben gezeten. Overigens — ik kan niet inzien dat dat hem zou vrijpleiten, want hij kan natuurlijk zeer goed een „gehuurden man” in dienst hebben genomen, zooals men hier heel eigenaardig een betaalden moordenaar noemt.

— Ik blijf er bij dat zooiets ondenkbaar is! Een man met een greintje eergevoel laat zulke zaken niet aan een „bravo” over.

— Dat geef ik je aanstonds toe, Brand. Het klinkt afschuwelijk — maar New York is nu eenmaal een stad, binnen welker muren heel wat geschieden kan, alvorens men het bepaald onmogelijk acht. En voor Bishop zullen wel zeer zware dagen aanbreken, denk ik. Ken je hem?

— Mij dunkt dat ik hem nog niet eens zoo lang geleden met zijn vrouw in de foyer van de Metropolitan Opera heb gezien! zeide Brand, zijn servet naast zich neer werpend. Een groote kerel, tamelijk ordinair, met een hoofd als een bullhond, en verbazend veel diamanten aan de vingers. Voor geen goud zou ik den man tot mijn vriend willen hebben!

— Hij is effectenhandelaar?

— Hij bezoekt althans de beurs! En hij moet er uitstekende zaken doen! Het is me ook bekend dat hij hier in de stad veel vijanden heeft, want hij gaat meedoogenloos te werk, en vertrapt allen onder zijn voet die hem in den weg staan!

— Gelooft je dat hij iets geweten heeft van de verstandhouding tusschen zijn vrouw en Bernard Doherty?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen, Edward. Zoo nauw ben ik gelukkig nooit met hem in aanraking gekomen! Ik weet er volstrekt niets van.

Nog geen vijf minuten later zouden de twee vrienden weinig meer te wenschen hebben dienaangaande, want een nieuwe stroom van avondbladen kwam op de armen van een zwaarbeladen piccolo de zaal binnen, en Raffles wist er weder een van meester te worden, alvorens die stroom zich ging uitstorten over de geweldig groote leestafel.

Ditmaal was het de „Manhattan Courier”, berucht om zijn venijnige artikelen, en de manier waarop het blad lasterlijke babbelpraat weet rond te bazuinen, daarbij nog altijd juist even binnen de grens van het wettelijk toelaatbare blijvende.

Nu, ook ditmaal kregen de schandaal-

begeerigen waar voor hun drie Amerikaansche centen!

Het blad besteedde niet minder dan anderhalve kolom doorspekt met schreeuwerige, vetgedrukte tusschenhoofdjes, over den moord in „Red Mammy”, zoo luidde de naam van de derderangs gelegenheid, waar Bernard Doherty op zulk een rampzalige wijze den dood had gevonden.

De man die het geschreven had, nam volstrekt geen blad voor den mond, en achtte het blijkbaar in geheel New York overbekend, dat Mevrouw Bishop voor den doode een meer dan gewone vriendschap gekoesterd had.

Alles werd er bijgehaald — soiree's van een jaar geleden, waarbij Mevrouw Bishop „tamelijk gevaarlijk geflirt had met den rampzaligen jongeman”, roeitochtjes „met zijn tweetjes”, verder de praatjes van botteliers en kamermeisjes — alles, waardoor zulke bladen een moordzaak aantrekkelijk hopen te maken voor den „Man in de Straat”.

Maar het opzienbarende kwam heel op het slot: Mijnheer Bishop was inderdaad laat in den middag reeds uitgenoodigd om voor den rechtercommissaris te verschijnen, in verband met den moord.

Deze had hem gevraagd, hoe hij zijn middag had besteed, en had tamelijk onbeschoft geantwoord dat dat hem alleen aanging. Of hij dan op zijn kantoor was geweest? Neen, — dat was hij niet. Waarom hij dan van zijn gewoonte was afgeweken? Het ging niemand iets aan! Of mijnheer wel wist, dat hem die weigering om naar waarheid te antwoorden in een zeer moeilijk parket kon brengen? O ja — dat begreep hij wel — maar hij wilde zich niet belachelijk maken door den rechtercommissaris in zijn dwaze vermoedens te stijven. Hij moest dan maar denken wat hij zelf verkoos. Mijnheer Bishop had zijn zakengeheimen, die niemand een lor — het waren zijn eigen woorden — aangingen. En wat „dien gemeenen schooier” betreft — alweder verklaarde het blad hier letterlijk te citeeren — hij had zijn verdiende loon gekregen, en mijnheer Bishop wenschte zich verder niet met de zaak te bemoeien.

Brand, die over den schouder van Raffles had meegelezen keek hem nu veelbeteekenend aan en zei heel zacht:

— Hebben ze hem niet dadelijk gehouden?

— Neen — naar het schijnt! De aanwijzingen zijn natuurlijk nog veel te vaag! Maar hij heeft zijn toestand er niet beter op gemaakt, door zijn weigering om te zeggen wat hij des middags gedaan heeft. Het zou niets te beteekenen hebben, als er maar getuigen waren, die konden

bezweren, den moordenaar goed te hebben gezien!

— Maar jij hebt hem toch goed gezien?

— Alleen maar voor de kerk! Ik zou niet gaarne onder eede verklaren dat de man, dien ik op wel honderd meters afstand uit het restaurant zag ijlen, dezelfde was, dien ik op de trappen van het Museum had gezien. En nog veel minder zou ik kunnen bezweren, dat de vluchteling en de man die het doodelijk schot loste, een en dezelfde persoon waren — want ik heb niet zien schieten! Alles welbeschouwd zou het dus desnoods Bishop zelf kunnen zijn! Is er iemand die verzekeren kan dat hij het niet is?

Raffles had het blad langzaam opgevouwen en het op zijn stoel geworpen, met een gebaar van verachting, en nu nam hij Brand onder den arm, en zeide:

— Kom mede — wij zullen eens zien, of het toeval nog niet een stapje verder wil gaan en ons nog heden avond in aanraking brengen met Andropoulos en zijn vriendin, Zwarte Mary!

— O, dat zou zoo verwonderlijk niet zijn! Een man van zijn slag trekt zeker iederen nacht langs de dancings en nachtclubs! Wij hebben slechts hetzelfde te doen!

— Maar dan in tegenovergestelde richting, zoodat we hen tegenkomen! zeide Raffles glimlachend.

— Zou die Griek nu al niet begrijpen dat het op hem gemunt was?

— Dat zou hij stellig begrijpen moeten, Brand, als een van de bladen vermeld heeft wat ik — dat wil zeggen wat Dokter Prevers — aan de agenten heeft verklaard wat betreft hetgeen er is voorgevallen op de trappen van het Museum. Ik heb dat echter nog nergens gelezen, dat schijnt de politie dus voorloopig nog geheim te willen houden en dat is niet zoodom, want openbaarmaking daarvan zou het onderzoek stellig belemmeren. De moordenaar moet zoo lang mogelijk in de veronderstelling blijven dat men op een geheel verkeerd spoor is. Ben je klaar — vooruit dan!

— Zul je zelf je wagen rijden?

— Mij dunkt dat daar niets tegen kan zijn! Ik ken het geheele gebied van pretlievend New York op mijn duimpje. En daarenboven kan ik niet inzien welk gevaar we vannacht zouden loopen, als we het zelf niet met opzet gaan zoeken.

— Maar zou Henderson zich niet ongerust maken over ons wegblijven?

— Kom, kom — de avond is pas begonnen! Laat de brave kerel maar wat rust nemen — het is verdiend!

— Maar moet hij niet weten dat je plot-

seling van persoonlijkheid veranderd bent ?

— Hoe minder hij weet, hoe minder hij behoeft te verantwoorden, zeide Raffles droogjes.

Op het oogenblik dat zij door de groote draaideur zouden gaan, vatte Brand Raffles verschrikt bij de mouw en vroeg zacht :

— Van dien dokter Prevers gesproken — laat je dien zoo maar plotseling in nevelen opgaan ? Is dat niet gevaarlijk ? Bedenk — dat je uiterlijk sinds vanmorgen niet veranderd is. Je hebt je naam en adres aan den agent opgegeven !

— En een adres heb ik ook, antwoordde Raffles met een glimlach. Tijdens mijn rondrit van vanmiddag heb ik daarvoor gezorgd. Dokter Prevers logeert op het oogenblik in Astor Hotel, maar hij heeft het verbazend druk en is heel weinig op zijn logeerkamer !

— Maar dan ben je verplicht daar vannacht heen te gaan !

— Welnu — als het moet dan ga ik er ook heen !

— Het zal zeker moeten, want je zult er wel een uitnodiging van de politie vinden om je getuigenverklaring voor den rechtercommissaris te bevestigen,

— Ik zal de zaak nog eens overwegen ! zeide Raffles. Ik zal het laten afhangen van wat er vannacht gebeurt.

En nu stonden zij buiten, het was reeds volkomen duister geworden, maar overal vlamden al de lichten aan en de geweldige electriche reclames hoog in de lucht deden de geheele wijk in een zee van licht baden.

Raffles ging de auto halen en spoedig reden zij in de richting van Broadway als het ware het hart van de vermaakswijk, waar bioscoop zich aan nachtclub, en nachtclub weer aan geheime speelzaal rijde.

Voor Brand was het nog altijd het zelfde zonderlinge schouwspel — al die schitterend verlichte bars en restaurants, waarvan de eigenaars schatten verdienden, ondanks het drankverbod, zoodat men wel moest aannemen dat de bezoekers in hun opgewonden pretstemming geraakten, door het drinken van chocolade, spuitwater en gesuikerde kwast !

Maar het was waar — wanneer het Noodlot het bij een razia zoo wilde, dan liep de eigenaar van het restaurant zooals men het noemde „tegen de lamp” en zag hij zich zwaar beboet, wegens het in voorraad hebben en het schenken van champagne, wijn, allerlei likeuren, en sterke dranken.

Op dit oogenblik echter was er heinde en ver geen politieauto te zien, en alles scheen „pais en vrée” te zijn. Over de breede trottoirs

bewoog zich een tamelijk dichte menigte, want het uur voor de schouwburgen en variététheaters had juist geslagen.

Er liepen ook vrij wat kerels rond met tamelijk gemeene tronie's, maar in fijne pelzen en smokings gestoken, soms alleen, soms in gezelschap van zwaar geverfde vrouwen.

En daar waren ook kinderen van nauwelijks veertien of vijftien jaar, opzichtig gekleed, die reeds met brutale, tartende blikken om zich heen zagen.

De wolkenkrabbers teekenden hun geweldige omtrekken scherp af tegen den rossigen avondhemel, overal sloeg het getier van Jazzbands door de openflappende deuren, de lichtende zonnen der electriche reclames wentelden ; en tusschen al dat getier en lawaai heen, midden in dien oceaan van licht, reed kalm de snelle wagen van Raffles, totdat het hartje van Broadway was bereikt, en hij zijn auto deed stilstaan voor een gebouw met een poortvormigen ingang, waarboven in lichtletters van een halven meter hoogte 't woord „Criterium” prijkte. Het was een van de meest bekende danshuizen, tevens tingel-tangel, van de buurt.

Een stroom menschen drong naar binnen, en spoedig zou er in de theaterzaal zeker geen plaats meer onbezet zijn.

Raffles wist dat er op dat oogenblik een revue werd vertoond, waarbij een paar beroemde danseressen optraden die groot succes hadden.

Een meter of vijftig voor de deur van dit lichtpaleis der vreugde, bracht Raffles plotseling zijn wagen tot staan, zonder dat Brand goed begreep waarom.

Hij zag dat Raffles strak keek naar een man, die hard liep naar den ingang van het „Criterium”, daarbij roepend, om de aandacht te trekken, zeker van het tweetal andere heeren, die er juist zouden binnen gaan.

— Waar kijk je naar ? vroeg Brand na eenige oogenblikken.

— Naar de beenen van dien hardlopenden man, zie je niet hoe wonderlijk hij zijn voeten zijwaarts uitslaat onder het loopen ? Dat komt maar heel zelden voor !

— Ik zie het — maar wat heeft het te beteekenen ? vroeg Brand verwonderd.

— Het heeft alleen maar te beteekenen, dat ik vandaag nog eens een man op die zonderlinge wijze heb zien hardloopen ! — zoo vreemd maaiend met zijn voeten !

— Wie deed het dan ?

— De bedelaar op de trap van het Museum ! Ik moet zijn gezicht eens zien Brand ! Vlug onze wagen in de file geplaatst !

Raffles stelde zijn auto in de vischgraat-vormige file op, die in een breede, stille zijstraat zich eindeloos rekte. En vlug stapten de beide mannen nu naar de helverlichte poort, waar ze nog juist bijtijds aankwamen, om te zien dat de hardlooper tenslotte de beide heeren toch had ingehaald, en nu vroolijk met hen praatte.

Een hunner had blijkbaar zoeven entreebewijzen gekocht, want Raffles zag de vierkante, gele papiertjes duidelijk afteekenen tegen de donkere kleur van zijn glacé's.

— Herken je hem? vroeg Brand zacht.

— Neen Brand! Maar dat is ook niets verwonderlijks! Want de man had zich vermomd. En blijkbaar heel goed ook. Maar de oogen zijn stellig dezelfde. En onthoud wel, dat een man alles van zijn lichaam kan vermommen — zelfs de wijze waarop hij wandelt — maar niet de manier waarop hij hardloopt! Hier is de natuur altijd sterker dan de leer! En die manier van loopen komt maar heel zelden voor. Dat uitzwaaien van de voeten heeft hij overgehouden uit zijn schooltijd. Het is eenvoudig een aanwendsel. O, hij is het — ik twijfel er geen oogenblik aan! Maar wacht eens even — wie komt daar aan!

Raffles had Brand bij den arm gevat en trok hem haastig wat op zijde, een weinig in de schaduw van de geweldige trap, die naar de danszaal op de eerste verdieping voerde.

Brand volgde de richting van Raffles' blik, die gevestigd was op een zwaren, grof gebouwden man, met het hoofd van een bulldog, die zoeven was binnengekomen en zoekend rondkeek.

— Ik geloof dat ik het portret van dien mijnheer een half uur geleden in de „Manhattan Courier" heb gezien, zeide Raffles zacht. Is dat niet mijnheer Harold Bishop?

— In eigen persoon! antwoordde Brand onmiddellijk. Wat komt die hier doen?

— Het is alsof hij iemand zoekt onder deze erg gemengde menigte! Ha — hij heeft zijn man al gevonden!

Inderdaad ging Bishop met groote schreden en een buitengewoon grimmig gezicht regelrecht toe op den man met het vreemde loopje, die hem zag aankomen en van kleur verschoot.

Halverwege echter scheen Bishop zich te bedenken, stond stil, en gaf den ander, zonder zich om diens metgezellen te bekommeren, een bevelenden wenk, die hij misschien onopgemerkt waande, maar die door Raffles en Brand wel degelijk gezien werd.

En heel onderdanig, met gebogen hoofd, sloop de man met de zwarte oogen en de

uitzwaaiende voeten door een zijdeurtje van het tooneel op den voet gevolgd door mijnheer Bishop.

Raffles en Brand keken elkander een oogenblik veelbetekenend aan en toen zei de eerste:

Daar schijnt een uitbrander op te zitten Zoo, zoo — die twee kennen elkander dus! En waarschijnlijk op een andere wijze dan zaken vrienden. Die man van de Museumtrap kan mijnentwege op alles gelijken, maar zeker niet op een effectenmakelaar!

— Even de politie waarschuwen? vroeg Brand, als terloops, en hij deed reeds een stap in de richting van de deur.

— Om 's hemelswil geen overijling, Brand! Die man zal zijn straf niet ontgaan, wees daar maar niet bang voor! Dit is blijkbaar zijn gewone huis- of keukengezicht, en wij zullen hem wel weten terug te vinden. Eerst moet ik weten welke betrekkingen er wel kunnen bestaan tusschen dien Bishop en — den moordenaar van Bernard Doherty.

— Het was duidelijk te zien dat de kerel bang voor hem was.

— Overduidelijk! En dat kan maar een enkele oorzaak hebben! Bishop is zeer vertoorn, omdat de bedelaar zich vergist heeft, en den verkeerde heeft neergeschoten. Versta me wel — hij is niet kwaad omdat de vriend van zijn vrouw werd vermoord — verre vandaar — hij is alleen maar woedend omdat de politie hem bij de zaak heeft betrokken en hem zelfs wel schijnt te verdenken! Daarom krijgt de man van de Museumtrap nu ergens in dit groote gebouw een uitbrander van zijn meester, die hem zal heugen! Want het was duidelijk merkbaar, dat Bishop hem in zijn macht heeft.

— Maar als dat waar is, Edward — groote hemel — dan zou dat beteekenen dat Bishop last had gegeven tot den moord op Andropoulos! En dat is toch iets onmogelijks, dunkt me.

— Waarom? Wat weten wij van het intieme leven van dien Bishop af? Hoevelen gaan er hier niet rond in New York, die naar het uiterlijk deftige lieden zijn en die niettemin heulen met de ergste misdadigers?

— Maar hoe is het mogelijk dat de moordenaar zich zoo rustig durft bewegen?

— Wel — hij gelooft dat hij niets meer te vreezen heeft — nu de politie toch op een verkeerd spoor is. Het ongeluk is slechts, dat hij zich nu de wraakzucht op den hals heeft gehaald van zijn lastgever. Maar die zal wel niet zoo dom zijn hem uit te noodigen de misdaad te bekennen, want als onze vriend eenmaal

gaat praten, dan kon er wel eens meer loskomen dan Bishop aangenaam zou zijn! Stil — daar zijn ze alweder. Bishop heeft zijn hart gelucht, wat hem goed schijnt te hebben gedaan, en de ander ziet er uit als een hond die zoeven

uit het water is gehaald door zijn meester en op den koop toe een pak ransel heeft gekregen. En nu gaat het waardige viertal naar binnen, en met je goedvinden zullen wij hen maar eens volgen, Brand!

HOOFDSTUK IV.

ZWARTE MARY.

Niet zonder moeite wisten Raffles en Brand nog een plaats te krijgen in de overvolle schouwburgzaal.

Zij kregen een paar logeplaatsen, juist naast den ingang naar het parket.

Ze hadden nauwelijks even rondgekeken of aan de overzijde zagen zij het nobele gezelschap van vier heeren zitten, allen keurig in smoking, en die er zoo onschuldig uitzagen als leden van een kegelclubje.

— Zouden die twee anderen er van af weten? vroeg Brand fluisterend, toen de muziek even zweeg.

— Ik durf wel bijna wedden van niet. Brand, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Het is een zaak alleen tusschen die twee.

— Maar je zei dat er in die gesloten auto meer mannen zaten?

— Die zullen wel in particulieren dienst van den bedelaar zijn geweest!

— Maar hoe durft een man als Bishop zich blootstellen aan de kans, dat de moordenaar hem verraadte?

— Ik heb maar een enkele verklaring — de moordenaar is volkomen in zijn macht! Wie weet wat die Bishop voor dwangmiddelen kan gebruiken! En laat hij oppassen als hij die ooit uit zijn handen laat glippen — Want als ik nog verstand heb van menselijke gezichten, dan zal de andere zich onmiddellijk op hem werpen, zooals een getergde leeuw in de kooi, die gebruik maakt van het oogenblik dat zijn meester in gebukte houding met den rug maar hem toe staat! Maar zie nu eens aan, hoe het Lot ons tegenlacht! Daar hebben wij alweer een speler in het kleine drama, maar ditmaal is het een speelster! Neem niet te veel notitie van haar, je behoeft alleen je hoofd een weinig om te draaien.

Schijnbaar toevallig keek Raffles wat terzijde en naar beneden.

Ongeveer halverwege de trap, die tusschen de logewanden door van de breede gang naar de zaal voerde, stond Zwarte Mary.

Brand kon haar volmaakt duidelijk zien, zooals zij daar met brandende oogen en een marmarbleek gelaat staarde naar de overzijde,

naar de vier mannen, die daar opgewekt met elkander spraken, maar die haar onmogelijk konden opmerken, want zij stond half verscholen, en in de schaduw.

Wel vijf minuten bleef zij zoo onbewegelijk staan, altijd maar kijkend naar het grove, opgezette gezicht van Bishop.

Alleen haar zwarte oogen leefden.

Zij scheen er zich volstrekt niet om te bekommeren, dat wellicht anderen op haar zouden kunnen letten.

Slechts droeg zij er zorg voor, dat de vier mannen in de tegenoverliggende loge haar niet zouden kunnen zien. Die hadden het trouwens te druk met elkander, en met hun naaste omgeving.

Voor het oogenblik scheen de vrede tusschen Bishop en „den bedelaar” die er nu volstrekt niet armoedig uitzag, weer gesloten te zijn.

Na verloop van eenigen tijd scheen Zwarte Mary te weten wat zij wilde weten, en sloop weer weg.

Raffles tikte Brand op den schouder, en zeide zacht:

— Ik wil eens zien waar zij blijft. Er schijnt iets gaande te zijn, en ik wil een oog in het zeil houden. Ik ben in ieder geval weer terug voor het scherm weer op is.

Het volgende oogenblik had hij de loge verlaten, en Brand bleef alleen. Niet zeer lang echter, want de loge deur werd zachtjes achter hem geopend.

Er traden twee mannen binnen.

Brand had een te lange ervaring van politie-beambten, dan dat een enkele blik voor hem niet voldoende zou zijn geweest om hem die twee als detectives te doen kennen in burgerkleding.

Beiden waren in smoking gekleed, maar het was zeer duidelijk te zien, dat zij dit kledingstuk slechts bij zeer hooge uitzondering droegen, en zich meer thuisgevoelden in hun uniform.

Zij hadden harde, vierkante gezichten, en echte speurdersoogen.

Zij wierpen slechts een vluchtigen blik op den jongen man op de eerste rij, en begonnen onmiddellijk de zaal met de oogen te doorzoeken.

Brand had zijn programma laten vallen en toen hij zich bukte om het op te rapen zag hij dat de eene man den ander even met den voet aanstootte en toen hij nogmaals keek zag hij dat zij hun blikken strak gevestigd hadden op de loge tegenover hem.

Blijkbaar hadden zij opdracht gekregen Bishop te volgen, en te zien wat hij uitrichtte.

Zij begonnen zachtjes met elkander te fluisteren en Brand kon onmogelijk verstaan wat zij zeiden. Het was echter duidelijk dat zij het over Bishop en zijn gezellen hadden.

Er verliepen nog ongeveer tien minuten en toen keerde Raffles terug, een paar seconden voor de zaal donker werd en het scherm opging.

In het voorbijgaan wierp hij een vluchtigen blik op de twee nieuwe bezoekers, en Brand zag wel aan de uitdrukking van zijn gelaat, dat ook hij onmiddellijk wist welk vleesch hij in de kuip had.

— Wel? vroeg hij zachtjes, zoodra Raffles naast hem zat.

— Zij heeft den schouwburg niet verlaten. Zij draait wat rond in de omgeving van hun loge, en heeft daar even met de ouvreuse gesproken. Het was blijkbaar een geheimpje, want ze trok haar mee naar een eenzamen hoek. Zwarte Mary heeft stellig iets gevaarlijks op het oog!

— Je hebt natuurlijk de heeren achter ons gezien?

— Ja. Die komen voor Bishop, dat is zeker.

— Zou de politie nu werkelijk gelooven dat hij de hand heeft in den moord op dien ongelukkigen Doherty?

— Zij kan bezwaarlijks iets anders gelooven, zooals de zaken nu staan! Zij neemt aan dat hij heel goed wist hoe het stond tusschen zijn vrouw en het slachtoffer en bouwt daarop voort. Intusschen — termen om hem te aresteeren zijn er blijkbaar nog niet. Maar zij houden hem in het oog, om wat meer houvast te krijgen.

Wanneer ik mij echter niet al te zeer vergis in den persoon van Bishop, dan zal hij wel weten wie daar tegenover hem zitten en dien-overeenkomstig handelen.

Op dat oogenblik werd het donker, en het scherm rees op voor een hel verlicht tooneel, waar zich de welbekende, onsamenhangende tooneelen afspelen, die een revue vormen. Parades van nauwelijks gekleede vrouwen, liedjes van clowns met zeer groote monden, allerlei tooneeltrucs, en de onontbeerlijke dans-girls.

Nu en dan keek Brand naar Raffles. Hij zag dat diens gelaat strak stond, en dat misschien veel dingen zijn aandacht hadden, maar zeker niet hetgeen daar op het tooneel voorviel.

Een bedrijf was voorbij en het scherm daalde weer voor een tweehonderdtal personen, die tezamen de „juweelen finale” hadden gevormd.

Er scheen volstrekt niets te zijn veranderd in den toestand.

Bishop en zijn vrienden klaptten druk, en achter in de loge zaten de twee detectives, de een achter zijn krant, de ander zoo goed mogelijk achter zijn programma verscholen.

De verandering kwam pas in den loop van het tweede bedrijf.

Raffles, die het dichtst bij den logerand zat, zag dat heel voorzichtig de deur geopend werd, die van de gang naar de zaal voerde, en voer een heel kort oogenblikke verscheen het bleeke gelaat van Zwarte Mary die dadelijk de deur weer achter zich dichttrok, doch niet zoo vlug of de spiedende oogen van Raffles hadden het gezien.

En hij was de eenige die het zag.

Want de twee detectives waren zoodanig geplaagd, dat zij onmogelijk konden zien wie er door die deur binnentrad, zonder zich geheel om te wenden, en hun halzen te verrekken.

Nu stond zij zoo goed als geheel in het duister, verborgen achter den zijwand van de logerij, maar Raffles kon het flakkeren van haar zwarte oogen zien.

Hij boog zich zoo dicht mogelijk naar het oor van Brand en fluisterde:

— Ik geloof dat wij een crisis naderen, Brand. Zij staat ergens op te wachten! Ik ga nogmaals zien wat dat beteekent. Ik zal mij houden of ik niet wel ben geworden om geen argwaan te wekken.

En Raffles speelde zijn rol uitmuntend. Hij was werkelijk iemand, die plotseling door de hitte bevangen wordt en volstrekt frissche lucht noodig heeft.

— Jongenlief, — ik voel mij ellendig. Excuseer mij een oogenblik. Ik moet even de frissche lucht in.

En hij wankelde de loge uit, met een zakdoek voor zijn mond.

Brand spande zijn zintuigen zooveel hij kon in, maar hooren kon hij niets, want daartoe werd er op het tooneel teveel lawaai gemaakt. Wel echter zag hij de deur weer heel vlug openen en sluiten. Zwarte Mary moest iets hebben gezien, dat haar tot een plotseling heengaan noopte.

Een kwartier verstreek, en er gebeurde niets bijzonders meer. Raffles was nog steeds niet teruggekeerd.

Het leek Brand eindeloos lang te duren, voor het scherm opnieuw viel en de lichten in de zaal werden opgedraaid.

In de tegenoverliggende loge kon hij duidelijk

de vier hoofden van de mannen die daar zaten zien afteekenen tegen den lichten logewand.

Niet zoodra werd het licht, of hij wendde zijn blikken naar de overzij.

Bijna was een kreet van verbazing hem ontsnapt.

Want wel zaten daar vier heeren, keurig gekleed — maar het waren niet meer dezelfde.

Nu, dat heeft hij hem knap gedaan! bromde Brand voor zich heen, niet zonder iets van bewondering. Zij hebben natuurlijk wel degelijk de detectives gezien, en er de voorkeur aan gegeven, een voor een behoedzaam weg te sluipen, en zich te laten vervangen door vrienden, die zeker in de buurt waren. De loge wordt afgesloten door een dik gordijn, en zij konden daar gemakkelijk onderdoor kruipen, zonder dat er licht te zien kwam. Heel handig, op mijn woord!

De detectives hadden blijkbaar een ander inzicht in de zaak, want beiden slaakten een onderdrukt gevloek, zoodra zij bemerkten dat zij het spoor bijster waren geworden, dat men hen bij den neus had gehad, en toen stonden zij haastig op en verlieten de loge, zeker om er dien avond niet meer terug te keeren.

De spanning van Brand nam toe, maar zij duurde niet lang, want de detectives konden nog niet eens het gebouw verlaten hebben, toen Raffles terugkeerde, en in de flikkering van zijn oogen zag Brand wel, dat er nieuws was.

— Kom maar vlug mee! zei hij. Ik geloof dat er nog vannacht goed werk te doen valt! Mijnheer Bishop heeft zeer veel geld bij zich! Ik weet niet goed wat dit te beduiden heeft, maar ik acht het niet eens buitengesloten, dat hij er de voorkeur aan geeft, New York voorloopig te verlaten. De grond wordt hem hier om de een of andere reden te warm onder de voeten. Ik moet je echter zeggen, dat ik die reden niet ken! Over een uur hoop ik meer te weten.

— Wat wil je doen? vroeg Brand, toen zij naast elkander in de breede gang stonden, waar slecht weinige bezoekers op en neer gingen.

— Hen nagaan! Je hebt toch zeker gezien dat zij uit hun loge hebben weten te ontsnappen?

— Ja — heel handig! De detectives waren woedend! Maar hoe weet je dan waar zij heen zijn?

— Van Zwarte Mary!

— Wat zeg je daar? Je wilt toch niet beweren dat ze je heeft aangesproken?

— Natuurlijk niet! Zij zeide het tegen haar vriend, tegen Adropoulos! Die was ook hier,

maar wij hadden hem alleen maar niet gezien!

— En kon je verstaan wat zij zeide?

— Verstaan niet — maar gelukkig wel zien! Ja Brand, die kunst van het afzien van den mond, is voor mij heel wat waard. Zij zeide het tegen hem in het voorbijgaan terwijl zij mij tegemoet liep. Zij hielden zich beiden alsof zij niet bij elkander hoorden!

— Maar hoe kon Zwarte Mary het zelf weten? Bishop zal het haar toch wel niet hebben medegedeeld.

De ouvreuse moet het haar hebben gezegd. En die kan het gehoord hebben bij het afnemen van het goed van haar vaste klanten! Hoe dan ook — zij wist het, en heeft het aan Zwarte Mary oververteld.

— Waar zijn zij heen?

— Naar de „Pagode”.

— Wat is dat voor iets?

— Ik meen te weten, dat het een beruchte nachtclub is, waar gedanst, gespeeld — en nog heel wat ergers gedaan wordt! De eigenaar schijnt een vriend te zijn van Drummer. Dat is waar — je kent hem nog niet! Jack Drummer is de naam van onzen zoogenaamden bedelaar!

— En je wilt er ook heengaan?

— Zoo vlug als mijn wagen mij er brengen wil! Ik ga natuurlijk met je mee, Edward — maar ik moet je toch zeggen, dat wij onze huid gaan wagen! In zulke gelegenheden worden revolvers met evenveel gemak gehanteerd als lucifersdoozen!

— Wij hebben er ook bij ons, Brand! zeide Raffles laconiek. Maar ik geloof dat wij hier meer met list zullen bereiken, dan met geweld!

— En wat zou er dan eigenlijk te bereiken vallen?

— De dikke portefeuille van Bishop! Is dat soms geen prachtig doel?

— Maar wij zijn in het geheel niet voorbereid op zulk een onderneming!

— Dat is waar — maar gelukkig bevindt zich de Pagode op nauwelijks tien minuten rijdens van ons huis, waar de brave Henderson ons wacht, en daar zullen we alles kunnen vinden wat ons noodig mocht zijn. Ik hoop toch niet dat je tegen onze kleine onderneming opziet?

— O neen, zoomin als tegen hangen! antwoordde Brand met wrangen spot. Het zal een uitstapje, een picnic zijn. Een uitgelezen deftig gezelschap! De bloem van New York.

— Niet zoo zwartgallig, Brand, viel Raffles hem glimlachend in de rede. In zekeren zin treffen wij er zeker de bloem aan, namelijk die van de misdadigerswereld. Onder het rijden hoop ik je mijn plannetje wel uiteen te zetten.

HOOFDSTUK VIJF.

DE TAAL VAN DE REVOLVER.

Peter Krebs, de tegenwoordige eigenaar van de Pagode was dien avond in een niet al te goede luim.

De politie was er al twee maal geweest, zonder duidelijk te zeggen waarom, had meesmuilend wat rond gekeken, en was toen weer vertrokken.

Weliswaar had zij zich slechts voorgedaan in den vorm van een inspecteur met een brigadier, maar die herhaalde bezoeken bevielen den roodharigen, Duitschen schelm allesbehalve, en hij vroeg zich af wat er gaande was.

De drank was uitstekend verstopt, zijn personeel was volkomen betrouwbaar, de geheime deur naar de speelzaal werkte uitmuntend — hij was wel in een week niet dronken geweest, en had dus zijn eigen mond niet voorbij kunnen praten — wat had men dan bij hem te zoeken, waar hij immers op dit oogenblik geen misdadigers verborg — trouwens, als er in zijn huis „een zaakje moest worden gepiept”, dan was het een knappe speurder, die iets zou weten te ontdekken. Er waren wel eens meer personen in zijn „Pagode” verdwenen, als het ware zoek geraakt, zonder dat er ooit een haan naar gekraaid had.

Toch zou Herr Krebs eigenlijk weinig reden tot klagen mogen hebben, want de bar zat om half elf in den avond, stampvol, in de dancing verdrong men elkander, de roulette rolde voor wel vijftig bezoekers, de beroepsdancers deden hun plicht, de negers bliezen dat hun oogen bijna uit hun hoofd puilden, kortom, dat „Geschäft” marcheerde onberispelijk, en bracht geld in!

Herr Krebs liep nu de vestibule op en neer, met zijn dikke handen op zijn rug, en wierp nu en dan een blik op de klok, dicht bij de groote trap naar boven.

De zwaar gebouwde negerportier liet enkele bezoekers binnen, die hij met een vluggen maar blijkbaar zeer geoeffenden blik opnam.

Velen hunner waren, zooals duidelijk bleek, stamgasten, tegen wie de portier met al zijn groote sneeuwwitte tanden, grijnslachte.

Hij bleef strak het oog op die deur gevestigd houden, totdat hij naar voren trad, om twee heeren te begroeten die zooveen waren binnengekomen.

Het waren Harold Bishop en Jack Drummer, de twee anderen hadden zeker genoeg van het

spelletje met de politie en waren onderweg verdwenen.

— Als je maar weet, Bishop, dat ik hier vanavond twee maal de politie heb gehad! begon Krebs, bij wijze van verwelkoming.

— Wat zou dat, oude ezel? vroeg Bishop vriendelijk. Ben ik iemand die zich iets heeft aan te trekken van de bezoeken van de politie?

— Dat zeg ik niet! gromde Krebs. Voor mijn part ben je een deftig heer zonder een smetje! Ik zeg alleen maar dat ik dat geloop in mijn deur van de blauwjassen, niet langer zal verduren! Mijn huis is een nette inrichting en....

— Haha, Krebs is dronken! lachte Drummer uitgelaten. Komaan, oude grappenmaker, geef ons de blauwe kamer maar even, want wij hebben.... dingen te bespreken.

— Je kunt de blauwe kamer krijgen, en voor mijn part de groene en de gele ook, en ook de kouwe koorts! zeide Herr Krebs, die blijkbaar heel boos was, want tegenover Bishop maakte niemand, zonder gevaar te loopen, grapjes van deze soort.

Bishop echter nam er niet de minste notitie van, en vroeg, terwijl hij reeds voortliep:

— De Griek soms hier geweest in den loop van den avond?

— Goddank niet! zeide Herr Krebs. Ik zie liever zijn hielen dan zijn neus! Laat hij maar wegblijven. Die rookt nog eens een leelijke pijp, die Mijnheer Adropoulos.

— Het is wel niet waarschijnlijk — maar als hij mocht komen, — dan waarschuw je me.

— Het is goed! bromde Krebs.

Het drietal zou juist de trap bestijgen, toen de portier met veel gebuig Zwarte Mary binnenliet.

Zij was naar het scheen een weinig aangeschoten, en in een buitengewoon vroolijke stemming.

Zij danste half op Bishop toe, zoodra zij hem gezien had en riep, haar armen om zijn dikken hals slaande:

— Daar is mijn Bishopje, mijn gezellige kleine dikzak! Krijgt Zwarte Mary nog een slokje van je, oude beer? Kindertjes, ik heb zoo'n behoefte om me onder den pekelt te zetten! Fuif jullie me? Dag oud kadaver!

Dit laatste aan het adres van Herr Krebs die iets onverstaanbaars gromde, die barsch vroeg:

— Moet die er bij ?

— Waarbij ? vroeg Zwarte Mary. Is er een partijtje ? Dan ben ik er natuurlijk bij ! Een knap kind die me er uitgooit ! Vooruit maar jongens, ik doe mee ! Dag Drummertje. Dag mooie eau de Cologne-automaat ! Och ventje, wat ruik je weer lekker. Houdt jullie me vrij jongens ? Ik ben een beetje tipsy, maar daar moet je maar niet op letten ! Dat is voor we achtenveertig uur verder zijn wel weer over ! Zeg, jullie kijkt niet vroolijk ! Krebs, oud varken, ik geloof dat ik hier zoo welkom ben als een paard in een glaswinkel ! Steun me een beetje, wil je ?

— Loop naar den duivel ! antwoordde Herr Krebs, zonder een seconde nodig te hebben om naar het antwoord te zoeken, beredder je zaken zelf ! Als zij je niet lusten — ik doe het zeker niet ! Het geld dat jij hier inbrengt — nou, daarvoor zal ik ook niet op het Witte Huis komen ! Jim, de Blauwe Kamer !

Dit laatste riep hij tot een ober die juist voorbij wilde gaan.

— Voor de heeren hier ? vroeg de Ober, snel de beide bezoekers opnemend.

Ja voor ons ! zeide Bishop kortaf. En geen geloop van kelners, alsjeblief, Jim. Bedien ons zelf maar.

— Ik hoop er den tijd voor te vinden, Mijnheer ! zeide Jim, en zijn tamelijk lang gezicht zou een ingewijde verraden hebben, dat Mijnheer Bishop niet gerekend werd onder de gasten die groote fooien geven.

De ober vloog de trap op, met een snelheid die de goedkeuring van zijn patroon scheen weg te dragen, Mary zette haar smeekbeden voort.

— Maar jongens, ik heb geen onderdak vanavond, je stuurt me toch niet de straat op in de koude, vijandelijke wereld ? Bishop dat had ik van jou niet verwacht ! Vroeger gaf je toch veel meer om me !

Het gelaat van den man onderging plotseling een algeheele verandering. Zoeven was er nog alleen boosheid, ongeduldigheid op te lezen, nu drukte het hartstocht uit, wraakzucht, begeerte en een soort van berouw.

Hij had haar handen gegrepen, trok haar een weinig naar zich toe, en keek haar diep in de oogen.

Zij liet hem gewillig begaan, en lachte.

Zijn stem had een wat heeschen klank, toen hij haastig en zacht zeide :

— Geef me een half uur, dat is genoeg. Dan kun je bij ons komen. Ik stuur Drummer naderhand weg. Vindt je het goed ?

Zij gaf hem tot antwoord slechts een klapje

op de vleezige wang en hij grabbelde weer even naar haar hand om die te kussen, maar zij week lachend achteruit en zeide :

— Niet alles tegelijk, oude schrokop !

Krebs stond al ongeduldig bij de trap te wachten, want hij had een hekel aan zulke „flauwe kinderachtigheden”. En Bishop en Drummer betraden den wijnrooden looper.

Als zij nog even hadden omgezien, hadden zij zeker verrast gestaan van het nu marmer-bleeke, strakke gelaat van de vrouw, waarin de zwarte oogen dreigend fonkelden — alles behalve het gelaat van een beschonkene.

De Blauwe Kamer bleek gelegen te zijn op de eerste verdieping in een verren vleugel van het vrij groote huis en niet zoo heel gemakkelijk te bereiken.

Zij bleek twee ramen, een deur naar de gang en nog een zijdeur te hebben, die voerden naar een klein vertrek, dat eveneens met blauw was behangen en waar de tafel reeds gedekt stond.

De kelner scheen alleen toegang te hebben tot het eerstgenoemde vertrek en mocht het tweede slechts binnentreden na te hebben aangeklopt. Had hij eenmaal alles binnengebracht wat men besteld had, dan werd er van zijn discretie niet meer verwacht dat hij terugkeerde alvorens men om hem gescheld had.

— Soupeeren ? vroeg Krebs, wiens kwade bui een weinig gezakt was, maar toch nog tamelijk kortaf, zoodra hij met zijn eigen sleutel de blauwe kamer ontsloten had die alleen maar bestemd was voor „elite gasten”.

— Natuurlijk ! En van het fijnste ! Zorg voor caviaar en voor je beste champagne.

— Alles te mijner eere ? vroeg Drummer droogjes, maar op een toon die Bishop onaangenaam in de ooren scheen te klinken.

Hij fronste tenminste de wenkbrauwen en zei nijdig :

— Onthaal jij je zelf maar op een souper, het ontbrak er waarachting nog aan dat ik je zou vetmesten. Je hebt er nog al naar gemaakt. Krebs, ik dank je. Als je bezigheden je soms elders roepen ?

— Jawel, „Der Mohr hat seine Schuldigkeit getan, der Mohr kann gehen” schimppte Herr Krebs.

— Houdt jij je potjeslatijn maar voor je ! zeide Bishop grof.

— Dat is van Schiller, van onzen groszen Schiller ! zeide Krebs verontwaardigd. Het is Fiesta !

— Het kan mij niet schelen waar het uit is, zoolang ik het maar niet hoeft te hooren ! Denk om de champagne en de caviaar, en

doe Schiller de groeten!

Mopperend en in zichzelf grommend, verwijderde de eigenaar zich, en hij liet ten dienste van den ober een sleutel in het slot steken.

Deze kwam een oogenblik later, op den voet gevolgd door een kelner, en beiden beladen met tafellakens, servetten, glazen en borden en begonnen vlug de tafel in het aangrenzende vertrek voor twee personen te dekken. Alles ging zoo vlug en ordelijk als men het in een eerste-klas hotel had kunnen vergen.

Zwijgend stonden Bishop en Drummer toe te kijken, totdat de Ober gereed was, en met den kelner op zijn hielen weer vertrok.

Toen nam hij Drummer onder den arm, schoof hem het souper-kamertje binnen, en begon:

— Ziezoo — Hier kunnen we het rustigste praten zonder te worden beluisterd. Wij zullen de tusschendeur maar sluiten als je het goed vindt, maar wacht eens. Ga de gangdeur ook maar even afsluiten en breng mij den sleutel hier.

Drummer ging gehoorzaam het vertrek weer uit, om aan het bevel te gehoorzamen. Hij kwam weer terug en overhandigde zijgend de sleutel aan den dikken, zwaren man, die hem in zijn zak liet glijden, vervolgens een zware sigaar te voorschijn haalde, en met zijn sterke tanden de punt afbeet en aanstak.

Wijdbeens midden in het vertrek staande, met zijn dikke handen op zijn rug, deed hij eerst een paar trekjes, terwijl hij Drummer met schuins geheven hoofd tusschen zijn halfdichte oogleden aanstaarde, en begon:

— Luister eens Drummer, je begrijpt wel, dat het hier niet bij blijven kan. Je hebt vanmiddag een stomme vergissing begaan en mij daardoor in een leelijk parket gebracht. Het is al zoo erg, dat de stille agenten mij tot in den schouwburg volgen.

— Ik heb U al uitgelegd, patroon, hoe het kwam... begon Drummer stotterend.

— Jawel, dezelfde auto en dezelfde jas. Een mooi praatje! Intusschen leg je me daar den vriend van mijn vrouw neer, een knul, tegen wien ik volstrekt niets had! En al had ik wel wat tegen hem gehad — zulke dingen knap ik zelf op! Want Andropoulos loopt nog altijd rond alsof er geen vuiltje aan de lucht is. En hij is het juist die teveel is op deze aarde. Heb ik je duidelijk verklaard, waarom?

— Dat heeft U, patroon, zeide Drummer met een pijnlijke poging om te glimlachen. De Griek was eerst in uw dienst en toen is hij een zaakje op zijn eigen houtje gaan beginnen, toen heeft hij Uw prachtige relaties

met Canada en Mexico ontstolen. Dat heeft U handen vol geld gekost — en bovendien Uw prestige.

— Er was immers nog meer, Drummer?

— Ja, er was nog meer. Hij had U ook Zwarte Mary ontstolen.

— En dat was misschien nog erger! gromde Bishop tusschen de tanden, en met een uitdrukking van woeste wraakzucht op zijn gelaat. Kort en goed — hij was me teveel en ik had je gelast om hem uit den weg te ruimen nietwaar Drummer? Ik kon je dat toch opdragen? Ik had er toch het recht toe?

— Zoo niet het recht, dan toch zeker de macht! bevestigde Drummer, weer met dat zelfde ziekelijke glimlachje. Het spijt me genoeg dat ik U niet voldaan heb, maar waarachtig het was mijn schuld niet.

Het bleef een oogenblik stil. Bishop had een versche sigaar opgestoken, zonder dat zijn hand beefde, zonder dat hij op andere wijze iets verried van hetgeen er in hem omging. Maar in zijn oogen was iets dat Drummer op zijn hoede deed zijn. Hij wist dat hij den machtigen geldman bitter had teleurgesteld, dat hij hem in een gevaarlijke positie had gebracht, hem belachelijk had gemaakt ook, en dat het zijn schuld was, dat een man dien Bishop fel haatte nu nog in leven was, en hem kon bespotten.

Bishop behoorde niet tot degenen die spoedig vergeven of vergeten — en zeker geen onhandigheid, die hun de vrijheid kon kosten. En misschien nog heel wat meer ook. Want Andropoulos behoorde niet tot de domsten, en het kon niet anders of hij wist reeds nu, hoe de vork in den steel zat en dat de aanslag hem gegolden had en niet dien ongelukkigen Doherty, die bij ongeluk als slachtoffer was gevallen.

En de Griek was nu juist de man om dadelijk zijn tegenmaatregelen te nemen. In smokkelarskringen was het gewoonte, geen gras te laten groeien over zaken, die een spoedige afdoening vereischen. Om kort te gaan, het leven van Bishop liep nu op zijn beurt gevaar en de dikke, groote man wist, dat hij dat aan Drummer te wijten had.

Hij had bedaard zijn lucifer weggeworpen, deed een paar haaltjes, keek Drummer nauwlettend aan, en begon toen rustig:

— Je moet eens goed luisteren, Drummer. Je zult zelf wel begrijpen, dat de zaak hier niet mee afgeloopen zal zijn. Je hebt een domheid begaan, die mij nog last genoeg kan veroorzaken, maar je kunt het tenminste nog voor een gedeelte goed maken. Je zult wel inzien, dat die Doherty mij geen steek kan schelen.

Hij is dood — des te erger voor hem, dan had hij je maar niet voor de voeten moeten loopen, maar de ander leeft nog. En ik heb mijn redenen om het niet zelf met hem te vereffen. Je moet weten dat de politie ervan op de hoogte is, dat er iets tusschen hem en mij bestaat! Wordt hij naar de andere wereld geholpen — dan zal de opmerkzaamheid het eerst op mij gevestigd worden, en ik moet nu zorgen voor een uitstekende alibi! Wij zullen een uur afspreken, en een dag, zooals we dat al gedaan hebben — als het moet neem je een paar mannetjes aan, ofschoon ik daar het nut niet van inzie, en — je herstelt je ezelachtigheid!

Drummer haalde met moeite adem, en het kwam er schor uit:

— En — veronderstel dat ik nu eens weiger?

— Dat je weigert? herhaalde Bishop langzaam, en op een toon van ongelooft. Dat is ondenkbaar! Tenzij je volstrekt regelrecht naar den electrischen stoel wilt loopen. Het behoeft me maar een telefoontje aan den Hoofd-commissaris van Politie te kosten en tien minuten later wordt je gearresteerd. Je geheugen wordt toch hoop ik niet zwak? Jij hebt Roode Jim gedood!

— Niet waar! Hij deed het niet.

De beide mannen wendden tegelijkertijd verschrikt het hoofd naar de tusschendeur.

Een vreemde stem had gesproken.

Zwarte Mary stond op den drempel. Haar gelaat was bleek als dat van een doode, maar er lag een trek van woeste vastberadenheid op, en de zwarte oogen flikkerden.

Bishop was de eerste die zich van zijn schrik en verrassing herstelde.

Hij liet een kort lachje hooren, en zei:

— Je praat wartaal, Mary. Je hebt toch niets gedronken, waar ik niet bij was? Je praat over dingen waar je niets van weet.

Drummer, wij spreken elkaar nog later! De wenk was duidelijk, en Drummer sloop al naar de tusschendeur, maar Zwarte Mary hield hem met een wenk van haar hand tegen en zei luid:

— Je blijft hier tot ik gesproken heb, en als mijn taal niet voldoende mocht zijn, hier heb ik iemand die er een eigen taaltje op na houdt en die je wel zal dwingen.

Zij had bliksemsnel haar groote handtasch opengeknipt, en nam er een automatisch pistool uit.

In het wereldje dat de twee mannen frequenteerden, stond Zwarte Mary bekend als een voortreffelijke schutteres, die op veertig passen afstand negen van de tien keeren een aas uit een kaart wegschoot.

Als zij dus haar trouwe browning een woordje liet meepraten, dan was het zaak, haar aan het woord te laten, zonder tegen te stribbelen.

Het gelaat van Bishop vertrok zenuwachtig.

Hij begreep volstrekt niet wat de vrouw eigenlijk voornemens was, maar zijn slecht geweten voorspelde hem weinig goeds.

Wat Drummer betreft — hij stond er als een geslagen hond bij, en liep met schichtige oogen weer van de deur weg, terugwijkend voor het wapen.

En Mary begon weer, een stap naar voren doende:

— Jullie zijn allebei beesten! Jij, Bishop, had het voorzien op Andropoulos — en jij, Drummer, zou hem kalm hebben neergeschoten, verraderlijk, van achteren — als het toeval niet tusschenbeiden was gekomen. Maar ik weet waarom je het deed — je was bang, doodsbang voor dien grooten, zwarten kerel daarginds. Je dacht dat je in zijn macht was, niet waar? Je verbeelde je dat je Roode Jim had neergeschoten — ik zeg je nog eens, het is niet waar — ik deed het!

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK ZES.

MIJNHEER BISHOP IN HET NAUW.

De mededeeling was zoo opzienbarend, klonk de beiden mannen zoo ongelooflijk in de ooren dat zij de vrouw eenigen tijd verstomd aanstaarden zonder een lid te verroeren.

Toen liet Bishop weer zijn kort, onaangenaam lachje hooren en zei:

— Zie je wel, dat je dronken ben! Je praat als een gekkin! Je weet niet eens waarover je het hebt! Je was er immers niet bij!

— Ik was er zoo dicht bij, dat ik het ben geweest, die Jim overhoop pafte! Geloof me of geloof me niet, maar het is zoo! Ik stond achter een gordijn, op geen pas van Drummer verwijderd en ik schoot door een kier onder zijn arm heen, het is de waarachtige waarheid en nu weten jullie het!

— Maar waarom.....? begon Bishop hakkelend.

— Omdat ik hem haatte! Omdat hij het dubbel en dwars verdiende! Drummer heeft er niets mee te maken! Hij schoot wel twee voeten mis! Ga de kamer nog maar eens bekijken, als je wilt, in die oude kroeg van Schelen John. De kogel van Drummer zit in den vloer, vlak bij den hoek — maar de mijne is in de karkas van Jim blijven zitten

— Is dat waarachtig waar, Mary, vroeg Drummer, die sidderde als een espenblad.

— Het is waar, en als het moest, zou ik het bezweren! antwoordde de vrouw. Dat lucht je op, he? Ja, jij bent nooit een held geweest, altijd tersluiks en verraderlijk — als een jakhals. Bah! Wat een kerel! En waarachtig ik zou niets gezegd hebben, als ik niet wilde, dat je niet meer bang hoefde te zijn voor dien dikken schurk daar! Als hij je nu opdraagt, om Davy dood te schieten — doe je het dan nog?

Slechts een oogenblik scheen Drummer te aarzelen, maar toen schudde hij zich, alsof hij een zwaren last van zich afwentelde, en gromde, met een valschen blik op zijn vroegeren kwelgeest:

— Je mag me kielhalen, als ik het zou doen! Laat hij zijn boontjes maar zelf doppen, voortaan!

Bishop was op het hooren van die woorden vaalbleek geworden.

Hij deed dreigend een stap op de vrouw toe, en onmiddellijk ging de revolver weer omhoog.

Toen zei hij heesch:

— Als dat geen praatje van jou is, jij kleine heks, en dat wil ik voorloopig aannemen, dan moet je me toch eens zeggen waarom je dat niet eens eerder hebt opgebiecht.

— Omdat er heelemaal geen reden voor was, antwoordde de vrouw eenvoudig. Denk je soms dat ik gek ben? De politie had niets van het geval gemerkt — jullie hebben Jim in een riool gesmeten, waar de ratten hem wel zullen hebben opgekloven — en denk je dan dat ik zoo stom ben, om jou uit je waan te helpen? Welk voordeel zou me dat hebben opgeleverd — wat raakte het mij, als Drummer in jouw macht was? Maar nu verandert de zaak! Nu wil ik Drummer vrij hebben, zoodat hij niet weer voor jou uit moorden gaat!

— Wel zoo, jij duivelin! En denk je dat ik mij dat laat welgevallen? zeide Bishop dreigend. Ik ga naar de politie en geef je aan.

— Ja — als je dat maar kon! zei de vrouw langzaam. Haar fonkelende oogen recht in de zijne. Maar daar kon je de gelegenheid wel eens niet toe krijgen, beste Bishop! Want om naar de politie te gaan moet je twee beenen hebben, en een lichaam en adem.

Het zware lijf van den smokkelaar begon angstwekkend te sidderen en weer verscheen die zenuwachtige trekking op zijn gelaat.

— Je bent toch niet van plan om me dood te schieten? vroeg hij met een stem, zoo rauw, dat hij nauwelijks te verstaan was.

— En wat heb jij Davy willen doen? Jij, bunzing? vroeg zij, hem woest aanziende. Is het geen toeval dat hij nog leeft?

— Dan had je — dan moest je Drummer — hij is de man die schoot! stotterde Bishop, met verdwaasde blikken om zich heen starend, als een dier, dat in het nauw is gedreven.

— Hij schoot — jij bestuurde zijn hand, zei Zwarte Mary.

— Andropoulos is mijn doodsvijand!

— Dan had je hem als een man tegemoet moeten treden en hem moeten uitdagen, hernam de vrouw ijskoud. Maar daar was je te laf voor! Je hebt een sukkel in den arm genomen, die zich vergiste als een echte stomeling! Heb je wel eens gedacht hoe je vrouw dat zou vinden? Ben je voor die heelemaal niet bang? Weet je wel dat Bernard Doherty, haar meer waard was dan tien van jouw soort! Maar dat zijn mijn zaken niet, ik heb alleen met jou te maken. Drummer, ga de kamer uit — ik heb wat met hem te bespreken.

— Drummer, je gaat niet weg! kreet Bishop, zijn bevende dikke handen naar zijn vroeger slachtoffer uitstekend. Je weet wat zij voornemens is. Je zult me toch niet koelbloedig laten vermoorden?

Drummer deed langzaam een stap naar hem toe.

Hij geleek een ander mensch te zijn geworden.

Al de haat sinds jaren opgekropt, al de vernederingen die hij te wreken had, al de ellende, de angsten die hij had moeten doorstaan — dat alles was te lezen in zijn geelgroene oogen, brandend van haat, te hooren in zijn stem, die onherkenbaar schor was, toen hij zijn vroegeren beul toebeet:

— Je kunt naar de hel loopen! Wat er ook met je gebeurt, je hebt het dubbel en dwars verdiend! Ik wil niet weten wat hier voorvalt, het raakt me niet — en ik spuw op je!

En half dol van lang opgekropte woede spooog hij hem in het gelaat.

De ander slaakte een soort gebrul, en greep naar hem, maar Drummer was reeds naar de tusschendeur geglipt, en verdwenen.

Met bevende hand wischte Bishop zijn gelaat af, en met een poging om te lachen begon hij:

— Laten we nu eens rustig spreken, Mary. Dit is toch te gek om alleen te loopen! Natuurlijk zul je wel wat tegen me hebben, omdat er altijd wat tusschen Davy en mij is geweest — maar je kunt toch niet bewijzen dat ik....

— Neen met zooveel woorden kan ik het niet bewijzen, en toch weet ik het, zeide de vrouw hard. Trouwens, Drummer zou het wel hebben tegengesproken, dat het niet zoo was. Ik heb je den heelen avond in de gaten gehouden, jij laffe schurk en nu heb ik je hier, voor den mond van mijn browning — en je weet wat dat beteekent.

— Je zult niet durven! hernam Bishop met een laatste poging om zich te vermannen. Massa's menschen hebben me hier zien binnengaan.

— Maar niet deze kamer!

— Jawel — wel waar — de Ober! zeide Bishop vlug.

— Nu, wat zou dat? De Ober zal jou ook wel terugvinden hier — met een mooi gaatje in je mooie plastron. Maar mij heeft hij niet gezien!

— Drummer zal je verraden!

— Drummer zal niets van dien aard doen! Die is den koning te rijk, dat je wordt weggeruimd.

— Maar wat heb ik jou gedaan?

— Mij niets — maar den man dien ik boven alles lief heb, dien heb je willen laten vermoorden. En om je dat voor altijd te beletten, schiet ik je neer!

De revolver ging de hoogte in, onmeedoogend.

— Maar als ik je nu zweer, dat ik nooit meer iets tegen Davy zal ondernemen? kermde Bishop, zijn trillende handen naar haar uitstekende. Ik ben rijk — ik heb toevallig een massa geld bij me — ik zal je veel geld geven, Mary. Maar laat mij leven, ik ben nog te jong om nu al te sterven!

— O man — houd op — wat walg ik van je! riep de vrouw vertoornd uit. Je schrikt niet terug voor een sluipmoord, en zelf ben je bevreesd voor den dood. Maar zoo zijn de kerels van jouw slag!

— Davy zal voortaan veilig voor mij zijn. Ik maak hem tot mijn vrienden, hij zal in al mijn zaken deelgenoot zijn.

— Hij heeft jou niet nodig — en je zou hem later toch verraden!

— Schiet niet, Mary, om Godswil, schiet niet. Bedenk dat je onmogelijk kunt ontsnappen! Ze zullen het toch hooren!

— Geen nood — er zit een geluidemper op. En nu genoeg gepraat — hoe ik mijn ziel ook doorzoek, er zit geen greintje medelijden voor je in. Ik ruim je op — alsof je een schadelijk beest was.

En nu was het eensklaps alsof de ellendeling zich in zijn lot geschikt had.

Hij zat rechtop bij de tafel, bleeker nog dan het laken dat het bedekte en staarde met oogen zonder uitdrukking naar het kleine wapen, dat hem den dood zou brengen.

Zijn lippen prevelden onverstaaenbare klanken.

De revolver scheen met tergende langzaamheid naar het hart te tasten, en bleef toen onbewegelijk.

De wijsvinger om den trekker kromde zich.

Toen kwam de kelner binnen, met zijn blad consumptie.

Juist op het oogenblik dat het schot gelost werd nam hij bedaard een glas sodawater van

zijn blad en wierp het in het gelaat van de vrouw.

Met een hard geluid sloeg de kogel plat tegen het staal van den ingebouwden haard.

Zwarte Mary slaakte een onderdrukten vloek, aan het adres van den kelner, borg snel haar wapen op, draaide zich op de hielen om en vluchtte haastig weg, wel inziende, dat haar kans voor ditmaal verkeken was.

Bishop slaakte een diepen zucht, en viel plat voorover, tusschen de glazen en de borden in, als een gevelde eik, zoodat de tafel ervan kreunde.

De kelner zette haastig zijn blad weg en snelde hem te hulp. Hij richtte hem op, en deed hem neerzitten in den gereedgezeten stoel. Toen bette hij zijn slapen met wat spuitwater waarmede hij een servet bevochtigde, en Bishop kwam bij, keek verwezen om zich heen, en stotterde :

— Dat was op het nippertje, kelner !

— Op het nippertje, Mijnheer ! bevestigde de kelner. Gelukkig dat ik juist binnenkwam.

— Dat serpent had het op mij voorzien ! Hoe zal ik je daarvoor danken ?

— O, bekommer U daar niet om, Mijnheer Bishop.

— Kun je mij aan mijn jas helpen ? Ik blijf hier geen seconde meer, misschien komt die tijgerin terug met haar vriend.

De kelner zeide geen woord, hielp Bishop in zijn jas.

Het was lastig, want de man scheen het beheer over zijn ledematen te hebben verloren.

Hij stond te waggelen op zijn groote voeten, en plotseling scheen hem iets in te vallen.

Met zijn armen half in de mouwen wendde hij zich argwanend tot den kelner en vroeg :

— Hoe kwam jij zoo op het juiste oogenblik binnen ? Was je allang in de zijkamer ?

— Een minuut of tien, Mijnheer Bishop !

— Heb je — gehoord.....

— Bedoelt U dat zaakje van Mijnheer Drummer en Davy Andropoulos ? Om U te dienen Mijnheer Bishop, woord voor woord ! Maar trek U er niets van aan — ik heb een heel slecht geheugen voor sommige dingen !

Dit alles scheen slechts met moeite tot Bishop door te dringen.

Hij stond daar half versuft, terwijl de kelner nog altijd zijn jas bij den kraag vasthield en moeite deed hem dit kleedingstuk aan te trekken.

Eindelijk vroeg hij :

— Geloof je er iets van, kelner ?

— Ik ben niet kwaaddenkend, Mijnheer

Bishop, verzekerde de kelner glimlachend. En zulke dingen gaan bij mij het eene oor in, en het andere weer uit !

— Een goede gewoonte ! Ze waren allemaal dronken ! Ik zal een aanklacht indienen tegen die helleveeg. Je moest er maar over zwijgen ! Ik heb er wat voor over....

Met zijn jas nog niet heelemaal aan tastte hij in zijn borstzak, en bleef als versteend staan.

Toen rukte hij zich van den kelner los, zoodat hij de zware overjas geheel kon aandoen, en dompelde nogmaals zijn breede vinnen in zijn binnenjas. Toen hakkelde hij :

— Mijn portefeuille.... waar is die ?

— Waarschijnlijk niet meer in Uw zak, Mijnheer Bishop.

— Vervloekte pias ! Houdt je mij voor den gek ? Als ze niet meer in mijn binnenzak is waar is ze dan ?

— In den mijnen, Mijnheer Bishop ! antwoordde de kelner op den beminlijksten toon van de wereld.

Bishop bleef den kelner een oogenblik met uitpuilende oogen aanstaren. Een trek van ongelooft verscheen op zijn dik, breed gelaat.

Toen fronste zich zijn wenkbrauwen, en hij trad dreigend op den man toe, met de woorden :

— Ik houd niet van die grapjes ! Ik heb jou nooit gezien — ben jij in dienst van Peter Krebs ?

— Volstrekt niet, Mijnheer Bishop, antwoordde de kelner met een glimlachje, ik ben slechts — in mijn eigen dienst ! En ik verzeker U dat de portefeuille zich in mijn zak bevindt.

En hij klopte met de linkerhand op een duidelijk zichtbare dikte, onder zijn wit jasje.

Het gelaat van Bishop vertrok eensklaps op een vreeselijke wijze, en hij had moeite om uit zijn woorden te komen, toen hij hernam ; nogmaals een stap naar den kelner doende :

— Wanneer heb je me dat ontstolen, jij schurk ?

— Toen U zulk een zonderlinge rustplaats had gezocht temidden der glazen en borden, Mijnheer Bishop.

De groote man keek hem een oogenblik strak aan, en zei toen, uiterlijk rustig maar met een dreigende uitdrukking in zijn zwarte oogen :

— Geef mij mijn portefeuille terug !

— Kom, gij gekscheert ! zeide de kelner met een verbaasden blik in zijn grijze oogen. Geloof gij werkelijk dat ik mij al die moeite zou hebben gegeven, alleen maar om U hier

in het bezit te stellen van geld, dat gij zelf wel met smokkelen in Uw bezit zult hebben gekregen? Ik denk er niet aan!

— Dan hebben we genoeg gesproken! gromde Bishop, en zijn rechterhand ging snel naar zijn broekzak.

Maar de kelner moest wel heel goede oogen hebben, waaraan geen enkele beweging ontging, want bliksemsnel greep hij den dikken pols, nog voor de hand den zak had bereikt, vatte hem als in een schroef was het volgende oogenblik naast den ander, en wrong zijn arm onder den zijnen, zooals de Japansche worstelaars dat plegen te doen.

— Nog een beweging en ik zou je arm breken, schurk! zeide hij rustig.

Voor Bishop er op bedacht was, had zijn aanvaller hem reeds zijn revolver ontnomen, een klein, maar deugdelijk wapen, dat aanstonds in een van zijn eigen zakken overging.

Toen liet hij den kerel los, en zei ijskoud, terwijl hij hem met zijn eigen oogen als het ware doorboorde:

— Als ik U was zou ik mij maar rustig houden, Mijnheer Bishop. Ik heb hier in New-York al heel wat fielten ontmoet, maar zulk een zeldzaam exemplaar als jij bent, heeft mijn weg nog nooit gekruist. Het denkbeeld, dat ik je heb aangeraakt, maakt mij bijna onpasselijk! Ga daar in dien hoek staan, en verroer je niet, voor dat ik de kamer verlaten heb. Geef ook geen geluid, want het zou je kunnen berouwen. Ik weet heel wat van je! Er is een zekere Drummer, die je nu bepaald niet zal sparen, nu jij hem niet meer in je macht hebt. Hij kon wel eens een boekje van je open doen. Je hebt overigens nog meer vijanden, vergeet dat niet! Ik zou niet graag in jouw schoenen staan, Bishop. Daar is om te beginnen Drummer, vervolgens Zwarte Mary die je met plezier een kogel door het hoofd zou schieten, zoodra ze er maar de gelegenheid toe kreeg, vervolgens Andreopoulos in eigen persoon, die je ook niet al te vriendelijk gezind zal zijn, van je vrouw spreek ik nog niet eens! Mij dunkt dat de grond wel heel warm onder je voeten moet worden. Eigenlijk ben je het niet eens waard — maar volg mijn raad — en maak zoo spoedig mogelijk dat je weg komt. Je bent hier in een gevaarlijk huis — en in jouw plaats zou ik geen flesch van mijn eigen gesmokkelde rum voor mijn leven geven! En de hemel weet, dat die niet veel waard is.

Met gebukt hoofd, de oogen met bloed belopen, de vuisten gebald, stond Bishop tegenover den zonderlingen kelner.

Een kort oogenblik dacht hij eraan, zich met al de zwaarte van zijn honderdtien kilo op zijn beroover te werpen, die bij hem vergeleken haast tener leek, maar die drommelsche kerel moest wel gedachtenlezer zijn, want er kwam een zwarte, korte loop van een browning te voorschijn, ter hoogte van zijn borst, die niet veel goeds voorspelde.

Grommend als een dier, ging hij naar zijn hoek en de kelner maakte zich gereed, door de tusschendeur het vertrek te verlaten, toen hij eenig gerucht opving, afkomstig uit de aangrenzende kamer.

— Zou die duivelsche Mary het werkelijk gewaagd hebben, hulp te halen? Zou ze me op die wijze beloonen? mompelde hij voor zich heen.

Hij mat snel den afstand tot het venster, en was er met een enkele sprong bij.

Het was duidelijk dat hij, al was hij dan zeker geen echte kelner, de inrichting van de Pagode tenminste wat het voor het publiek opengestelde deel betrof, zeer goed kende.

Hij aarzelde tenminste geen oogenblik, maar trok het raam open, stond het volgende oogenblik op het balkon, en liep behoedzaam tot het einde.

De gordijnen konden nog niet stil hangen, of de middendeur ging weer open, juist toen Bishop zich gereed maakte, het geheele huis te alarmeeren, op gevaar af, de aandacht te trekken van zijn vijanden, die daar heel stellig verbleven.

Maar hij had die deur nog niet bereikt toen ze open ging, en er een vrouw op den drempel verscheen, zeer bleek, hoog opgericht, en dreigend als het noodlot zelf.

Het gelaat van Bishop werd afschuwelijk vaal en hij staarde haar aan alsof hij een spookverschijning aanschouwde terwijl zijn lippen het woord vormde:

— Liane, jij hier? Wat kom je hier doen? Wat wil je van mij?

De vrouw gaf niet dadelijk antwoord, maar kwam een stap de kamer in, hem steeds aanziende, en toen zei ze afgemeten:

— Ik ben je den heelen middag nagegaan, zonder je te kunnen vinden! Maar nu heb ik je, jij beest! Het is op jouw bevel, dat Bernard vermoord is!

— Niet waar! zeide Bishop heesch. Gelogen! Hij is neergeschoten door een man, die...

— Door Drummer! Maar op jouw last! ging de vrouw voort, en bedaard opende zij haar handtasch, met een krankzinnigen schrik volgde Bishop dit afgemeten gebaar!

Zijn tanden klapperden, en hij moest zich aan de tafel vasthouden, toen hij zag dat haar hand weer te voorschijn kwam, gewapend met een kleine revolver, een fraai wapen, met paarlemoer ingelegd, dat hij haar zelf lang geleden ten geschenke had gegeven.

Hij moest herhaalde malen zijn lippen bevochtigen, voor hij op schorren toon kon zeggen:

— Het is een vergissing — je begrijpt het niet ? ik had Drummer gezegd, dat hij een anderen man.. maar hij vergiste zich

en toen....

De kogel maakte een einde aan zijn stotterend verweer, en aan alles.

Het was maar een korte, doffe knal.

Zij schoot bijna zonder te mikken, maar de Godin der Wraake zelve, scheen haar hand te besturen.

De kogel trof Bishop midden in het hart.

En voor de tweede maal dien nacht viel hij voorover op de tafel neer — maar nu om niet meer op te staan.

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak dozen „DUBEC” sigaretten aan.

HOOFDSTUK ZEVEN.

IN HANDEN DER SMOKKELAARS.

Raffles had nog niet eens het einde van het smalle balkon bereikt, toen de doffe klank van het schot in zijn ooren klonk.

Hij stond ontsteld stil, overwoog een zeer kort oogenblik wat hij moest doen, en keerde toen sluipend op zijn schreden terug.

Het gordijn voor het raam in de noodlottige kamer, sloot niet volkomen aan, en door een kier kon hij een zeer groot gedeelte van het vertrek overzien.

— O, die ongelukkige! fluisterde hij bij het zien van de marmerbleeke vrouw, die hij onmiddellijk herkende als een Liane Bishop. Hij verdiende zeker den dood, maar niet zij had hem mogen straffen!

Hij duwde de deur open, die hij niet achter zich had kunnen sluiten, daar er zich alleen aan de kamerzijde een knop aan bevond en zei op gedempten toon:

— Blijf hier niet staan! Moet dit het einde zijn? Bedenk dat het schot het geheele huis in opschudding kan hebben gebracht!

De vrouw hief langzaam het hoofd op en keek Raffles als verwezen aan.

Deze begreep, dat de vrouw misschien een wanhoopsdaad zou begaan, als hij haar mededeelde, dat er werkelijk een verschrikkelijke vergissing had plaats gehad en haar echtgenoot althans aan deze misdaad niet schuldig was geweest.

Hij drong dus alleen maar aan.

— Maar vlug dan toch! Ik zal U niet verraden! Gij zijt al genoeg gestraft!

— Wie zijt gij? vroeg Liane afgemeten, met een doffe vreemd klinkende stem.

— Wat doet het er toe? Ik ben Raffles, als gij het dan volstrekt wilt weten!

— Wel, dat is een fraaie bekentenis! klonk plotseling een stem van den kant van 't openstaande raam.

Raffles wendde zich bliksemsnel om, en keek in het spottende gezicht van Andropoulos, die daar met nog een anderen man stond, en die waarschijnlijk op het hooren van het schot, langs dezelfde brandladder naar boven was gesneld, die hij had willen gebruiken om

te vluchten.

De Griek zoowel als de man die bij hem was, waren gewapend.

De eerste wierp een snellen blik op het lichaam van Bishop, dat roerloos met uitgestrekte armen over de tafel lag.

Toen vestigde hij zijn donkere oogen met de koude uitdrukking op de vrouw en zei met een kort lachje:

— Nu, je hebt me heel wat moeite bespaard, Liane! Eigenlijk was ik naar boven gekomen om dat zelf op te knappen! En natuurlijk ook om een woordje met dezen heer in zijn wit jasje te spreken. Maar kijk toch eens aan, wat het toeval ons soms in den schoot werpt! Onze waarde Raffles in hoogsteigen persoon.

— Blijf hem in het oog houden, Jack! Wat zeide je Mary — had hij je belet om te schieten?

Deze vraag was gericht tot Zwarte Mary, die nog onzichtbaar was gebleven in de duisternis daar buiten op het balkon.

— Hij gooide mij een glas sodawater in mijn gezicht! zeide de vrouw woedend. Nu, het doet er niet toe — de schooier is opgeknapt! Is hij wel dood?

— Onderzoek dat eens, jongens!

Zonder dat zelfs Raffles iets gehoord had, waren er door de tusschendeur drie mannen binnengetreden, waaronder ook Drummer, eveneens met hun revolver of browning in de vuist, en hij begreep wel dat hij in dit huis en onder deze omstandigheden aan vluchten niet te denken viel.

Hij zou eenvoudig worden neergeschoten, en Herr Krebs zou zijn lijk wel uit den weg weten te ruimen, zonder dat er een haan naar kraaide.

De man die Jack heette, zoowel als Drummer, hadden hunne wapens op hem gericht en zijwend traden nu twee anderen op het beweginglooze lichaam toe, en wentelden dit om.

De zwarte oogen staarden naar den zolder zonder iets te zien.

Andropoulos was met zijn katachtigen stap naderbij gekomen, bekeek nieuwsgierig het gelaat waarop de doodsangst nog te lezen stond en stak nieuwsgierig zijn hand in den binnenzak van den rok, om ze dadelijk met 'n vloek weer terug te trekken.

— Wat zei je van zijn portefeuille, Mary, ik vind niets! Zou onze kleine Liane soms . . . ?

— Neen zeide Raffles, hem in de rede vallend. Hoe durf je zoiets te veronderstellen, jij klein gedrocht? Ik heb de portefeuille in mijn zak. En laat nu die beklagenswaardige vrouw gaan — je ziet wel, dat ze bijna bezwijkt.

Inderdaad had Liane moeite zich staande te houden tegen den wand.

Zwarte Mary die was binnengetreden en het raam gesloten had, trad nieuwsgierig op haar toe, en vroeg toen:

— Zeg, waarom deed je het eigenlijk?

— Omdat hij door dien man daar, Doherty verraderlijk heeft laten neerschieten, antwoordde de vrouw op doffen toon.

Mary had den mond reeds geopend om te loochenen en de waarheid te zeggen, toen zij toevallig een blik opving van Raffles, die haar als het ware de woorden in de keel terug drongen.

Zij begreep dadelijk de beteekenis van dien blik. Liane wist niet beter, of het was inderdaad op Doherty voorzien. Daarom had zij Bishop neergeschoten. Zij zou misschien krankzinnig worden of de hand aan zich zelf slaan als zij de waarheid vernam.

Die twee waren vriendinnen geweest en er was nog wel zooveel vrouwelijk gevoel in Mary, dat zij medelijden had met de rampzalige nu van alles beroofde vrouw die zelve recht had willen plegen.

Drummer deed een stap naar voren op zijn beurt, de waarheid te onthullen, toen Mary op ruwen toon tot hem zeide:

— Houdt jij je mond maar Drummer, praat als je iets gevraagd wordt. Liane ga weg! Er zijn blauwjakken in de buurt!

— Des te beter — ik ga me bij de politie aangeven, zeide de vrouw met zwakke stem. Dat was van tevoren mijn plan. Het leven heeft nu voor mij toch geen waarde meer.

En voor iemand haar had kunnen tegenhouden, was ze weggevlucht.

Er was eenige opschudding ontstaan, maar er waren toch nog altijd twee mannen die hun hoofd koel hielden en Raffles niet uit het oog verloren.

Er lag een leelijke uitdrukking in de oogen van Andropoulos, nadat hij, toen de stappen

van Liane waren weggestorven op Raffles toe ging met de woorden:

— Jij hebt hier heel wat bijgewoond, Mijnheer Raffles, dat eigenlijk heelemaal niet voor je oogen en je ooren bestemd was. Hoe ben je hier eigenlijk verzeild?

— Wordt het een gezellig babbelpaatje? vroeg Jim grijnzend. Dan zou ik je toch aanraden, Davy, een rustiger plek op te zoeken, want zoo meteen staan de klabakken hier in de kamer, als Liane werkelijk bij haar plan blijft en zich gaat aangeven.

— Dat is waarachtig een snuggere opmerking! prees de Griek. Onze waarde gast zal ons wel de eer aandoen, ons te vergezellen, nietwaar?

— Ik heb niet veel keuze, zeide Raffles meesmuilend. Als ik dat wel had, dan zou ik wel andere gastheeren hebben uitgezocht!

— Dan zullen we den optocht maar eens formeeren! Mary. Jij loopt vooruit! Dan onze eeregast, dan wij allemaal. Wij vormen de achterhoede, en die heeft de opdracht haar vuurwapens te gebruiken als de gast zijn schreden soms mocht willen verhaasten! Wel, dat is een nacht uit duizenden! Dat ik het moest zijn, die Raffles aan den haak pik! En dit wandelend wijnvat opgeruimd! Het kon bijna niet mooier!

— Het is zoo mooi, dat ik zeg, als dat maar goed afloopt! zeide Jim met zijn eeuwigen grijnslach!

— Houdt je bek, jij ongeluksraaf! beval Andropoulos ruw. Wat mankeert jou van avond? Je bent toch niet dronken?

— Nuchter als een pasgeboren kalf! verzekerde Jim, trotsch op zijn borst kloppend. Hoe wou je dat ik dronken was? Ik ben hier nog geen tien minuten! En blij als een kind, dat ik je tegen het lijf liep, daar beneden!

— Handel de rest af waar jullie willen, maar niet hier, drong Drummer aan. Zoo meteen komen de blauwjakken om Bishop weg te halen en voorloopig kom ik liever niet met hen in aanraking.

— Een wijs woord! prees Jim. Drummer is een man naar mijn hart. Ik heb in de gevangenis dikwijls aan je gedacht, Drummer! Gisteren, toen ik er uit kwam, had ik je al willen opzoeken. Altijd verbazend veel sympathie voor je gehad. Vooruit dan maar kindertjes!

En met begrijpelijke haast verliet nu de kleine stoet de kamer van de misdaad, zonder zelfs maar een blik aan het slachtoffer te wijten en daarna de zijkamer.

Maar ditmaal niet door de deur die naar

de gang voerde, doch door een verborgen deur in het eikenhouten paneel, dat een deel uitmaakte van de beschieting, en waarvan Raffles zelfs het bestaan niet vermoedde.

Zwarte Mary echter, die vooruit liep, moest er deugdelijk van op de hoogte zijn, want haar vingers tastten maar eventjes langs het hout, en toen klapte het lage, smalle deurtje open.

Zij ging er het eerst door, daarop volgde de gevangene — want iets anders was Raffles natuurlijk niet, en op zijn hielen de anderen.

Jim neuriede een vroolijk variété-deuntje, hetgeen den Griek aanleiding gaf om nijdig op te merken:

— Wat ben jij lollig vanavond!

— Kun je zoo hebben! zei Jim grinnikend. Dat is ook nog al glad, als je pas drie jaartjes achter den rug hebt!

— Nu, als je dan nu je mond maar dicht houdt! beval Andropoulos kwaadaardig. Doe de deur dicht, Drummer! En maak licht, het is hier donker als de hel! Jim, duw je revolver tusschen zijn ribben en aarzel niet om te schieten, als het je contact verliest!

— Ik belooft het je! Ik maak een vergiettest van hem — wat zeg ik — een zeef, als hij de beenen neemt! Maar maak toch maar liever licht, en een beetje gauw.

Een van de mannen knipte zijn zaklantaarn aan en bij het schijnsel daarvan zag Raffles, die voortdurend den onheilspellenden druk van een revolverloop in zijn rug had gevoeld, dat hij zich bevond in een zeer smallen, aan weerszijden met hout beschoten gang, die volgens zijn meening evenwijdig moest loopen met de achtergevel van het groote gebouw.

Die gang moest zeer lang zijn, want het einde was niet te zien.

Aan vluchten viel hier natuurlijk niet te denken.

Daartoe liep de gang te recht en was te smal. Bovendien zou Zwartie Mary, die voor hem liep, zijn vlucht hebben belemmerd, hij zou haar ternauwernood hebben kunnen passeeren.

De kleine optocht ging haastig voort, totdat de gang plotseling, zeker wel veertig meter verder een scherpen hoek maakte.

Als op onderlinge afspraak stonden alle stil, toen de gang eindigde in wat een blinde muur scheen.

Maar de vrouw had de hand al weer uitgestoken, en die tastte nu even rond, en scheen een kleine verhevenheid te vinden.

Een kort, knappend geluid, en even voor den muur veerde een tweede deurtje open, smaller dan het eerste nog, en Mary trad

het eerste op een soort van balkon, geheel van ijzer.

Raffles, die gedwongen werd haar te volgen, keek verwonderd rond.

Het balkon liep onafgebroken door, en volgde de vier zijden van een soort van reusachtigen koker, een soort van overdekte binnenplaats, want er drong geen schijntje licht van buiten af door.

De voetstappen klonken hol op het ijzeren bruggetje, toen de mannen er over heen liepen.

Bij het zwakke lichtschijnsel merkte Raffles op, dat hij een deur voorbij ging totdat de vrouw stilstond voor een tweede, die gelegen was recht tegenover het geheime deurtje, die nu pas achter den laatsten man toeklapte.

Die omstandigheid alleen zou al voldoende zijn geweest om Raffles te doen zien, dat de koker ten hoogste twee meter in doorsnede kon hebben.

Ter hoogte van het dak was hij zeker afgedekt met beton of ijzer.

De bodem van deze eigenaardige put kon hij niet zien, maar hij wist, dat hij onmogelijk veel lager kon zijn, dan drie of vier meter, daar zij zich hier nog altijd ter hoogte van de eerste verdieping moesten bevinden.

Mary had op een eigenaardige wijze op de ijzeren deur geklopt, midden in het paneel ging een klein luikje open, haar gezicht werd eensklaps helder verlicht — en een vrouwenstem zeide:

— Ben jij dat, Mary? Wat wil je? Lieve hemel, wat heb je daar een troep bij je? Moeten jullie allemaal binnen?

— Ja, Dolly — wij moeten Krebs spreken, zeide de Griek. Wij hebben hier iemand bij ons met wien hij dolgraag kennis zal willen maken. John Raffles in hoogst deszelfs persoon.

— Maar Peter is er op het oogenblik niet! antwoordde de vrouw weifelend.

— Dan gaat een van ons hem wel halen! Doe nu open, want ik heb niet veel lust om hier buiten op het kippenloopje te blijven staan.

De vrouw ontsloot de deur en het volgende oogenblik bevond Raffles zich, door zijn vijanden omringd, in een zeer fraai gemeubeld vertrek, waarin echter van de ijzeren deur, waardoor hij zooveel was binnengetreten geen spoor meer viel te zien. Die bleek heel kunstig verborgen te zijn achter een fraai geslepen spiegel, die tot bijna aan den vloer reikte.

— En ga nu dadelijk Krebs halen, Dolly, beval Andropoulos die dit vertrek zeer goed scheen te kennen.

— Ja maar hij heeft gezegd, dat ik de kamer volstrekt niet mocht verlaten zeide de vrouw vreesachtig. Je weet hoe hij is!

— Ik zal het wel voor je doen! bood Jim gulhartig aan, als je me maar vertelt waar hij is. Hij moet nu in de dancing zijn of in de speelzaal.

— En hoe kom ik daar?

— Weet je dat niet eens?

— Dat zou je ook niet weten, als je drie jaar in de nor had gezeten. Er schijnt hier veel verbouwd te zijn, antwoordde Jim.

Dolly, een nog jonge vrouw, in een zeer kostbaar sterk gedecolleteerd avondtoilet had de deur al geopend en legde hem uit:

— Rechts de gang volgen totdat je aan de trap komt. Loop die af, dan bereik je de vestibule. De rest wijst zich van zelf.

— Wel bedankt — nu zal ik het wel vinden.

En met die woorden ging Jim heen om Peter Krebs te halen.

— Waar was het nu eigenlijk voor nodig? gromde Drummer. We hadden deze zaak toch wel zelf kunnen behandelen. Waarom Krebs erin te halen?

— Omdat we van hem afhankelijk zijn! antwoordde de Griek, kortaf. Dat weet jij zelf ook wel. Over zulke dingen besluit ik niet zonder hem erin te kennen.

— Alle kans dat hij de portefeuille op den kop tikt, meende een van de andere mannen.

— Dat doet hij niet! Zoo verdedigde Dolly die het gesprek gehoord had haren heer en meester! Hij zal wel eerlijk deelen. Weet je zeker dat dit Raffles is?

— Hij zegt het tenminste zelf! spotte Davy. Wat een vangst, wat een vangst! En vertel ons maar eens vast mooie Mijnheer, wat je eigenlijk kwam doen!

— Bishop van zijn dikke portefeuille ontlasten, antwoordde Raffles rustig.

— Nu dan heb je daar heel weinig plezier van gehad. Geef maar vast eens hier dat ding!

Er wezen twee revolvers in zijn richting, want een andere man had Jim vervangen en Raffles deed het verstandigste wat er te doen viel en gaf de portefeuille over met de woorden:

— Jammer van mijn tijd! Hier is het geld? En is het onbescheiden als ik vraag wat de heeren met mij zelf van plan zijn te doen?

— Heelemaal niet! antwoordde de Griek grijnzend. Als ik Krebs goed ken, dan hoef je je over je toekomst niet meer bezorgd te maken. Neen, dat is in orde! Er loopt hier achter het huis een heel diepe riool, waartoe

een zekere luik toegang geeft — moet ik duidelijker zijn?

— Neen, dit is ruimschoots voldoende, antwoordde Raffles bedaard.

Op dit oogenblik werd de gangdeur geopend en Jim kwam terug maar zonder Krebs.

— Waar is Peter? vroeg de Griek onmiddellijk.

— Niet te vinden, broedertje — in geen velden of wegen! Maar ik heb iemand anders meegebracht. Die zou ook wel goed zijn.

En hij trad terzijde, en maakte hartelijk lachend plaats voor een soort van Goliath, die zonder een seconde tijds te verliezen regelrecht op den Griek toeliep, en hem kalmpjes de portefeuille weer uit de handen nam, om die aan Raffles terug te geven.

— Wel vervloekt! schreeuwde Andropoulos verrast en buiten zichzelf van woede. Wat is dat voor een grap? Wie ben jij en wat kom je hier doen? Waar heb je dien kerel opgeduikeld Jim?

— Op straat! antwoordde Jim vertrouwelijk. Maar je moet me geen Jim noemen, want zoo heet ik niet. Dat was maar een grapje. Ik lijk wel een beetje op Jim Moore, maar die komt over een week pas vrij! Als je het nu eens heel precies wilt weten — ik ben heel intiem met John Raffles bevriend!

— En ik ook! riep de reus, en hij lachte dat hij schudde, zonder zich in het minst te bekommeren om de twee revolvers die hij toch duidelijk moest zien.

Toen gaf hij, alsof er het een vriendschappelijk bedoeld grapje was, een van de revolverdragers een stoot in de maagstreck, die de man als een bal door de kamer deed vliegen en onthaalde den ander, voor hij nog tijd had gehad om te vuren op een zoo verschrikkelijken kinslag, dat de arme drommel pas vele maanden later weer als invalide aan de samenleving kon worden teruggegeven.

— Prachtig gespeeld, Charles! lachte Raffles luid. Ik had je zelf bijna niet herkend. Dat is nu de waarde van een goed voorzien valies met vermommingen.

De vrouwen waren verschrikt in een hoek bijeengedrongen, want de reusachtige Henderson woedde als een waar onweder, en hield onder de smokkelaars huis als een vos in het hoenderhok. De Griek hield nog het langste stand, met behulp van een zware stoel, maar de Hercules ontnam hem dit meubelstuk, zooals de schoolmeester een kleinen bengel een steentje ontnemt, brak er lachend een poot af, en sloeg er den zoon van het warme Zuiden mee op het hoofd, zoodat voor Davy de zaak althans voor dien nacht definitief

was afgedaan.

Zwarte Mary had er nog aan gedacht vrienden te gaan waarschuwen maar Brand, die zoo uitsluitend de rol van Jim Moore had gespeeld, van den pas ontslagen tuchthuisboef en die door Davy zelf was binnengehaald, bewaakte met de revolver in de vuist de gangdeur.

Pas toen alles geregeld was — hetgeen beteekent dat er vier zwaar gewonde mannen in alle hoeken van het vertrek lagen — nam Raffles den sleutel uit het slot van de gangdeur, stak er die van buiten weer op en zeide op ernstigen toon tot de twee vrouwen, die krijtuit achteruit waren gedijsst:

— Dank den hemel, dat het hier mee afloopt! En treedt mij niet weder in den weg, of ik zal minder lankmoedig zijn, dat zweer ik jullie.

De drie mannen traden op de gang, en de sleutel draaide rond in het slot.

En zij waren reeds lang bij hunne snelle auto toen het gejammer der opgesloten vrouwen en het getrommel hunner vuisten op de gangdeur, Peter Krebs eindelijk deed toesnellen, die bijna stikte van woede op het zien van het slachtveld, dat zich aan zijn verbijsterde blikken voordeed.

De volgende aflevering bevat :

DE NIEUWE MITRAILLEUR

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt **TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885